

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

25. ČÍSLO / XXV. ROČNÍK

14 Kč • 0,70 €

25. ČERVNA 2017

Z obsahu:

**Bůh nás stvořil, abychom
byli naději pro druhé**
Homilie Sv. otce Františka
13. května 2017 ve Fatimě
- strana 2 -

**A Ježíš se ho zeptal:
Miluješ mne?**
P. Darius Lebok OFM
- strana 4 -

Sv. Theobald z Provins
Libor Rösner
- strana 5 -

**Odpusť nám ...
jakož i my odpouštíme**
PhDr. Radomír Malý
- strana 7 -

**Papež František požehnal
obraz Lidické Madony**
- strana 8 -

**Malíř Zdirad Čech
představuje obraz Panny
Marie Lidické**
- strana 9 -

**Kardinál Dominik Duka
k výročí vyhlazení Lidic
a Ležáků**
- strana 9 -

Lucie vypráví o Fatimě (8)
- strana 10 -

**Suma o darech
svatého Josefa (73)**
- strana 13 -

Pieter Pietersz (1540-1603): Mučednická smrt apoštolů Petra a Pavla

Bůh nás stvořil, abychom byli nadějí pro druhé

Homilie Svatého otce Františka při kanonizační liturgii bl. Františka a Hyacinty Martových 13. května 2017 ve Fatimě

„Na nebi se objevila [...] žena oděná sluncem“ – prohlašuje vizionář z ostrova Patmos v Apokalypse (Zj 12,1) a poznamenává, že byla v jiném stavu a měla porodit syna. Potom jsme v evangeliu slyšeli Ježíše, jak říká učedníkovi: „To je tvá matka.“ (Jan 19,26–27) Máme Matku! „Tak krásná paní,“ komentovali to onoho požehnaného dne, 13. května před sto lety, cestou domů mezi sebou fatimští vizionáři. A večer se Hyacinta nedokázala udržet a vyjevila tajemství mamince: „Viděla jsem

dnes Madonu.“ Viděli nebeskou Matku. Stejným směrem jako jejich oči se dívaly oči mnohých, ale... nespátily nic. Panenská Matka sem nepřišla, abychom ji viděli. Na to budeme mít celou věčnost, rozumí se, pokud dojdeme do nebe.

Ona však předpovědí a varováním před nebezpečím pekla, kam směřuje – často předkládaný i vnucovaný – život bez Boha a znesvěčující Boha v jeho stvoření, nám přišla připomenout Světlo Boha, který přebývá v nás a přikrývá nás,

neboť – jak jsme slyšeli v prvním čtení – „dítě bylo uchváčeno do nebe k Bohu“ (Zj 12,5). A podle Luciiných slov se tři vizionáři nacházeli ve Světle Božím, které vyzařovalo z Madony. Přikryla je svým pláštěm ze Světla, které jí dal Bůh. Podle mínění a citění mnoha, ne-li přímo všech poutníků, je Fatima především tímto pláštěm Světla, který nás přikrývá tady stejně jako kdekoli jinde na Zemi, když se utíkáme pod ochranu Panenské Matky,

Pokračování na str. 6

První krok... Na svůj první krok v životě si obvykle nevzpomínáme... Ale v duchovním životě je tomu jinak. Obvykle si totiž pamatujeme nejen ty výrazné duchovní kroky, o které jsme usilovali, ale také nám v myslí utkví i většina menších krůčků, ať chtěných, či mimovolných, protože i ty jsou nezbytnou a významnou součástí neustálého duchovního růstu, rozvíjením lásky k Trojjedinému Bohu.

Hned na počátku dějin katolické církve nacházíme významný příklad takové „duchovní paměti“ – v osobě prvního papeže, svatého apoštola Petra, jehož svátek (spolu se svatým Pavlem) oslavíme ve čtvrtek. Při vigílii slavnosti vyslechneme Ježíšovu trojí otázku určenou Petrovi: Miluješ mne? (str. 4–5) Ačkoliv je tato otázka položena s velkou láskou, přesto musela v Petrovi vzbudit bolest. Dala mu totiž připomenout okamžik, kdy Ježíše opustil při svém zapření na velekněžově dvoře. Žádnému člověku neudělá radost, když mu někdo připomene jeho pád... Ale je-li tím, kdo člověku připomíná jeho pád, Bůh, pak je to jen proto, aby proměnil onu lidskou slabost v sílu, aby člověk byl schopen pohnout se duchovně z místa a rozhodněji se nabídnout Ježíšovi. Důležitým důsledkem tohoto zlomového okamžiku v životě člověka, který se ještě před chvílí nacházel ve vlastních troskách,

Editorial

je, že naplno pochopí Ježíšovu lásku k sobě a udělá první krok směrem k Ježíši. Každý sebemenší krůček směrem k Ježíši je jím odměněn – je to nazýváno také „uměním malých kroků“. Stát na místě naopak znamená postupné duchovní vyhasínání, leckdy vedoucí až ke ztrátě víry, a žel i k možné ztrátě duše pro Boží království.

Jak slyšíme v dnešním prvním čtení, ten, kdo je věrný Bohu, je vystaven nepřátelským útokům, aby padl: „Snad se dá svést...“ A mnozí padnou... Bůh je však milosrdný a odpouští – ale jak víme, je na člověku, aby udělal první krok, vyznal svůj pád. Často je pak nutné odpuštění i ze strany člověka vůči jinému člověku. Zamyšlení nad smyslem lidského odpuštění (str. 7–8) nás uvádí do pozastavení se nad tragédií Lidic, jež nese v sobě i hluboký duchovní podtext (str. 8–10). Odpustit podobné zločiny, jako je ten lidický, je opravdu velmi nesnadný úkol – a přesto navýsost lidsky nezbytný, což teprve křesťanský! Stejně těžké je odpustit rovněž zločiny komunistického režimu – v úterý si připomínáme jeho oběti. Někdy se zdá, že se v dnešní době na tyto hrůzy zapomíná, ačkoliv jejich připomínka je žádoucí reflexí statu quo současné občanské

společnosti, kterou však budujeme i my, katoličtí křesťané...

V souvislosti se slavností sv. Petra a Pavla a kněžských svěcení, jež v těchto dnech proběhla, se otevírá ještě jedno téma: Ačkoliv všichni, kdo jsme byli pokřtěni, patříme Bohu, je to kněz, který mu patří jedinečným způsobem – stejně, jako mu jedinečným způsobem patřili apoštolové vedeni svatým Petrem. Měli bychom tedy úpěnlivě prosit v tomto fatimském roce (ale i po celý svůj život) Matku kněží, Pannu Marii, aby všechny kněze skryla pod svůj ochranný plášť, aby obstáli před útoky ďábla, který se snaží sebrat Ježíšovu ovčinci jeho duchovní pastýře. A i když to není vždy stejně, jistě stojí za hluboké zamyšlení svědectví vdané ženy, které bylo svého času zveřejněno v *L'Osservatore Romano*. (str. 12)

Důležitý krok k duchovnímu růstu jsme dnes učinili tím, že jsme rozjímali některé duchovní aspekty lidského pádu do hříchu a šli cestou odpuštění. Další kroky nám každému navrhne nebeský Otec. Můžeme si však být jisti, že odpoví už i na první náš krok. Ale čím více kroků uděláme my, tím krásnější a velkolepější bude naše přebývání v Boží láskyplné náruči. Prosme proto svaté Petra a Pavla, aby nás neustále učili umění malých kroků lásky k Trojjedinému Bohu.

Daniel Dehner

To, co dnes uslyšíš od Pána, je součástí jeho instruktáže, kterou připravuje učedníky na jejich první misijní cestu. Říká jim zcela otevřeně, že ani nyní, ani v budoucnu nebudou mít na růžích ustláno. Spíše naopak. Těžkosti a překážky, které na ně čekají, budou někdy takového rázu, že bude v sázce i jejich život. Z Ježíšových slov máš vyrozumět, že být hlasatelem evangelia znamená stát se obětí pomluv, pohrdání a pronásledování. Dnes již víš, že těch, kteří pro Krista prolili svou krev, jsou nepřehledné zástupy, a jejich počet zdaleka ještě není uzavřen. Neustále přicházejí zprávy o nových a nových mučednících. Navíc je třeba počítat i s tajnými a záludnými nepřáteli ve vlastních řadách: *Vydá na smrt bratr bratra.*⁽¹⁾

Ale i když skrytí nepřátelé budou disponovat jakkoliv mocnými prostředky, před zrakem Hospodina nic neznamenaají. *Nebojte se jich. Nic není tak zahaleno, aby to nebylo jednou odhaleno. Nic není skryté, co nebude poznáno.* Mohou se ukrývat a přetvařovat před lidmi, ale Bůh je dobře zná a ujišťuje nás ústy svého Syna, že nemáme důvod, abychom se dali zastrašit. Naopak. Žádá nás, abychom otevřeně, neohroženě a veřejně hlásali pravdu, a tak odhalovali i nejskrytější lež.

Je jisté, že proti nám zasáhnou. I na náměstí Svatého Petra se ozvaly vražedné výstřely. Nemohou nám však udělat víc než nás zbavit pozemského života. Pán ví velice dobře, o čem mluví. Čeká ho přece stejný úděl. Nesmí tě proto překvapovat, že ani v současné době, kdy se tolik mluví o lidských právech, nedotknutelnosti a bezpečnostních zárukách, není vyloučeno, že se staneš obětí násilí právě proto, že neochvějně stojíš za Kristem a hlásáš jeho poselství. *Ale neboj se těch, kteří zabíjejí tělo. Duši nemohou zabít. Duši můžeš zabít jen ty sám.*

Aby podepřel tvou důvěru a zajistil ti klid, obrací Pán tvůj pohled k nebeskému Otcí. Měj vždy na paměti: Nic z toho, co se na tomto světě děje, nevymyká se z jeho otcovské péče. Jediné stéblo trávy, jediný ptáček, ba ani jediný vlas z tvé hlavy není pro něho tak malý a tak bezvýznamný, aby mu nevěnoval všechnu svou pozornost. Jestliže tak starostlivě pečuje o všechno, co pomine, tím více mu ležíš na srdci ty, kterého stvořil ke svému ob-

Lék proti strachu

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Máte větší cenu než mnoho vrabců.

razu a pro svou lásku. *Neboj se tedy, máš větší cenu než mnoho vrabců.* Máš větší cenu právě proto, že jsi schopen obětovat dokonce i svůj život, aby byl oslaven Bůh. Čím více ti budou chtít ublížit tvoji i jeho nepřátelé, tím větší ti dávají příležitost vzdát chválu Bohu. Když byli apoštolové poprvé zbičováni, odcházeli *s radostí nad tím, že byli uznáni za hodny trpět pohanu pro jeho jméno*⁽²⁾. Tváří v tvář divokým šelmám zpívali mučedníci radostné hymny na oslavu Pána. Ježíš je na jejich mučednictví připravil nejen slovy, ale prošlapal jim cestu ke slávě přes vlastní ponížení, utrpení a nejbolestnější smrt.

Oslavit Pána je jediný skutečný smysl tvého života. Tvůj život má však být jedinou obětí chvály, i když nebudeš muset prolít svou krev. Budeš oslavovat Pána tím, že se skutečně *přiznáš před lidmi ke Kristu*. Nejde jenom o přiznání slovy, ale i životem hodným křesťana – nositele Kristova jména. Situace, ve kterých se můžeš ocitnout v současném světě, který zapomněl na svého Tvůrce, mohou se pro tebe často stát zdrojem ponížení a utrpení. Není vždy snadné zachovat autentickou tvář křesťana v prostředí, které s takovou samozřejmostí vynáší a prosazuje pohan- ský způsob života. Kdyby tvé křesťanství bylo jen matrikové, nedostávalo by se ti síly a odvahy k věrnosti. Je nemálo křesťanů, kteří by v sobě rádi smířili Krista s Belialem. Dříve či později vyjde na světlo, že je to zrada na Pánu. *Kdokoliv však jej zapře, toho i on zapře před svým nebeským Otcem.* Ty se však neboj! I při všech ustavičných těžkostech, které ti vynáší tvoje věrnost, hlásej radostně a s odvahou *na světle a ze střechy*, co jsi ve skrytu slyšel od Ježíše, a budeš při tom zaplaven laskavou otcovskou péčí Stvořitele, který ví o každém vlasu na tvé hlavě. I z drobných snitek všedního sebezapření se dá uvít věnec věrnosti a skrytého mučednictví. Co tě může obzvláště skličovat, je osamělost, kterou můžeš pociťovat, jestliže se od tebe budou odvracet i tvoji blízcí. *Pro tebe,*

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 20,10-13

Jeremiáš řekl: – Slyšel jsem nepřátelské umlouvání mnohých: „Hrůza ze všech stran! Udejte ho! Udáme ho!“ I ti, kteří se mnou žili v přátelství, číhají na můj pád: „Snad se dá svést a zmocníme se ho a pomstíme se na něm!“ Ale Hospodin je se mnou jako silný bojovník; proto ti, kteří mě stíhají, padnou a nic nesvedou. Velmi budou zahanbeni, neboť ničeho nedosáhnou; bude to věčná hanba, nezapomene se na ni. Hospodine zástupů, který zkoušíš spravedlivého, který vidíš ledví i srdce, kéž uzřím tvou pomstu nad nimi, neboť tobě jsem svěřil svou při. Zpívejte Hospodinu, chvalte Hospodina, že vysvobodil život ubohého z ruky zlosynů!

2. čtení – Řím 5,12-15

Bratři! Jako skrze jednoho člověka přišel na tento svět hřích a skrze hřích smrt, a tak smrt přešla na všechny lidi, protože všichni zhřešili. Hřích ovšem byl na světě už před Zákonem – jenomže kde není žádný zákon, tam se hřích nepřičítá. Přesto smrt uplatňovala svou moc od Adama do Mojžíše i nad lidmi, kteří se neprohřešili nějakým podobným přestoupením jako Adam. Tento Adam je protějškem toho, který měl přijít. Ale s Božím darem není tomu tak, jak to bylo s proviněním. Kvůli provinění jednoho ovšem celé množství propadlo smrti. Ale ještě tím hojněji se celému množství lidí dostalo Boží přízně a milostivého daru prostřednictvím jednoho člověka Ježíše Krista.

Dokončení na str. 4

Bože, jsem snášel potupu, pohana pokryla mou tvář. Svým bratrům jsem se stal cizincem, synům své matky neznámým. Padají na mne urážky těch, kdo urážejí tebe.⁽³⁾

Ale ten, kdo je věrný Pánu, nikdy nezůstane sám. Pán je ti blíže než tvé vlastní já. *Uvědom si to a raduj se. Pookřej v srdci, když hledáš Boha. Hospodin slyší chudáky, nepohrdá svými vězni. Necht' ho chválit nebe a země.*⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Mt 10,21; ⁽²⁾ Sk 5,41;

⁽³⁾ Ž 69,8-10; ⁽⁴⁾ srov. Ž 69,33-35

A Ježíš se ho zeptal: Miluješ mne?

Někdo může být zběhlý v teologii, pravidelně chodit v neděli do kostela, účastnit se obřadů – průlom do pravé a plodné víry nastane však teprve po kladné odpovědi na Ježíšovu otázku: Miluješ mne?

Bylo časné ráno. Po probdělé noci, pro-močený a trochu překvapený, stál Petr na břehu jezera u Tiberiady. Vypadalo to skoro neskutečně. Nejdříve uviděl Petr stát na břehu nějakého muže. Trochu se podivil, kdo by si v tuto hodinu vyšel na procházku? Pak se stalo ještě něco – ten cizinec dával Petrovi pokyny.

Hned se vracely vzpomínky. Galilea, Jeruzalém, Golgota... Ježíš, který se po smrti zjevil učedníkům... Je to Ježíš tam na břehu?

Když vytahovali těžkou síť na břeh, stál ten cizinec už u ohně a snídal. Byl to Ježíš. S plným břichem, stále ještě unavený prací, seděl Petr s Ježíšem na břehu. A potom přišla tato zvláštní otázka: Petře, miluješ mne?

* * *

Pro mne je to jeden z nejdůležitějších příběhů z Bible. Člověk si to musí představit... Skoro neuvěřitelné... a přece tak nepochopitelně skutečné!

Dlouho jsem se ptal sám sebe, o co tu vlastně jde. První důležitý postřeh je, že toto vyprávění je závěrem evangelií. Tady se něco končí, tady začíná něco nového. Proč je to tak důležité? Z jednoduchého důvodu. Až do tohoto setkání s Ježíšem byl Petr jenom učedníkem. Potom se stal pastýřem. Jak se to stalo?

Musela to být pro Petra hořká otázka. Po všem tom, co on a ostatní prožili, se ho Ježíš ptá, jestli ho Petr miluje... To muselo skutečně bolet!

Abychom rozuměli této otázce, musíme si uvědomit, ke komu vlastně Ježíš přichází. Pán přichází k Petrovi, prvnímu z učedníků, k tomu, který zažil utrpení a zmrtvýchvstání Ježíšovo z největší blízkosti. Po těchto událostech měnících svět dělá Petr něco neuvěřitelně pozoruhodného – on loví ryby!

Jaké zklamání! Petr, první z apoštolů, nezvěstuje evangelium, ale dělá to, co dělal vždycky – loví ryby. Vlastně by měl být jiný. Ježíš vykupuje lidi, a pak vycházejí učedníci ven a zvěstují tuto úžasnou zprávu Židům a všem ostatním lidem! Tak

to mělo být a nijak jinak. Učedníci měli konat jménem Ježíšovým zázraky. Co dělá Petr, je opravdu nepochopitelné – on loví ryby. Kdyby se mu dařilo, dalo by se to ještě pochopit. Ale často tomu tak není. Mnohdy přichází z rybolovu s prázdnou... Až na příkaz Ježíšův rozhodí sítě.

To je klíč, jak porozumět rozhovoru Ježíše s Petrem. Bůh zve každého z nás k následování – aniž by dělal rozdíl. A mnozí nadšeně následují Ježíše. Jak je krásné zakusit blízkost Boží a z této blízkosti působit! To je také vlastnost, kterou Petr rozvíjí – je otevřený pro pozvání Ježíšovo, stát se jeho učedníkem.

Petr se vyznačuje ještě něčím jiným – něčím, čemu nemohou Západoevropa-

né rozumět. On chce být tím prvním – on chce být tím nejlepším – on se chce Ježíši líbit. Někdy mám dojem, že mnozí křesťané dnes jsou velmi zdrženliví, když jde o to, hledat přízeň Pána. Lidé chodí ve vsi pokoře a ve skrytosti do kostela, angažují se v sociální péči a pokoušejí se odtud evangelium trochu zvěstovat. Jenom trochu...

Ten muž od Tiberiadského jezera je jiný. On byl vždycky ten první! Jako jediný chtěl zachránit život Ježíšův v Getsemanech. Byl první, který uvěřil poselství o zmrtvýchvstání Ježíše – on spěchal po výzvě některých žen k přísně strážnému hrobu – a uvěřil. On toho s Ježíšem tolik prožil.

Když pročítám Nový zákon, napadá mě, jak byl Petr neuvěřitelný. On byl vždycky při tom, když se stalo něco důležitého. Je mi už jasné, že to souvisí s Ježíšem. Pán si vyvolil učedníky, aby poznali Boží pravdu. Ale Petr by nebyl při tom, kdyby se pokaždé nepokoušel být Ježíši nablízku. Není bezdůvodné, že se nazývá prvním z apoštolů – on má autoritu, a to takovou, která přichází od samého Boha. Proto následuje Ježíše a proto ho následují ostatní učedníci.

Jaký člověk ale stojí na břehu Tiberiadského jezera? Na to je jediná odpověď: Neschopný člověk. Petr ztroskotal. Důvody pro to je možné jenom vyušíť. Já si to představuji tak, že apoštol nějak rezignoval. Zažil Ježíše jako Syna Božího,

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium - Mt 10,26-33

Ježíš řekl svým apoštolům: „Nebojte se lidí. Nic není tak tajného, že by to nebylo odhaleno, a nic skrytého, že by to nebylo poznáno. Co vám říkám ve tmě, povězte na světle, a co se vám šeptá do ucha, hlásejte ze střeš! A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo – duši zabít nemohou. Spíše se bojte toho, který může zahubit v pekle duši i tě-

lo. Copak se neprodávají dva vrabci za halír? A ani jeden z nich nespadne na zem bez vědomí vašeho Otce. U vás však jsou spočítány i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se tedy: Máte větší cenu než všichni vrabci. Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi; ale každého, kdo mě před lidmi zapře, zapřu i já před svým Otcem v nebi.“

ale přesto nemohl nic dělat. Možná poznal svoje ztroskotání a upadl do deprese?

Myslím si, že je to dnes u mnoha křesťanů podobné. Lidé vědí, co mají. Církev je náš domov. Bůh je náš zachránce. Vidíme zázraky a znamení. Věříme. Tu a tam se angažujeme. Souhlasíme s evangeliem – pokud se slučuje s našimi představami. Jsme... unavení! A to je konec uřednictví. A je důležité to jednou prožít.

V životě každého křesťana přijde také okamžik, kdy stojí ve svých troskách – tak jako Petr. Pán je totiž můj Mistr, a on mi nemilosrdně ukazuje, že jsem ho opustil. Není to opravdu politováníhodné? Nebo je tomu snad spíše naopak – Pán má sliťování se mnou a ukazuje mi, co jsem následně udělal ze svých snů. On je Mistr!

A přece ukazuje Ježíš svému Petrovi jinou cestu. Dvakrát se Ježíš ptá: Miluješ mne? V řeckém originále je zde slovo ἀγαπάω. Dá se těžko přeložit, i když je jasné, o co se jedná – Ježíš se ptá Petra, jestli Ho miluje více než jiní. Ježíš připomíná Petrovi jeho minulost – že se chtěl Pánu líbit, že chtěl být prvním, že chtěl být lepší než ostatní. A kde stojí Petr? Před ničím...

Když Ježíš položil tuto otázku potřeťi, použil jiného slova: φιλείς. Také tady jde o lásku. Ježíš se zde neptá, jestli Petr chce být jeho učedníkem, ale „chceš být mým přítelem“? A tato otázka mění všechno!

Od tohoto okamžiku Petr ví, že Ježíšovi nemůže nic předstírat, ví, že nemusí nic dokazovat. Ježíš přijímá lásku svého přítele – to je radostná zvěst pro Petra! A když Petr konečně pochopí, že Ježíš ho ostatně vždycky měl rád – ne kvůli jeho pílí a jeho zásluhám – začíná se z něho stávat pastýř.

Když budeme číst Nový zákon dále, uvidíme, jak toto setkání Petra změnilo. Z rezignujícího učedníka se stal opravdový pastýř! Petr vyrostl – stal se z něho dospělý občan Božího království. A potom se na jeho slovo obracely tisíce, nemocní se uzdravovali, mrtví vstávali k životu a tvořila se církev. Co je s tebou? Chceš se i nadále dívat ve svém člunu, jak jiní loví ryby? Nebo půjdeš k Ježíši a staneš se jeho přítelem?

Bůh bere naši slabost a proměňuje ji v sílu. Udělal to s Petrem. Chce to udělat s každým ze svých učedníků. Potřebuje jenom první krok.

Z VISION 2000 - 2/2017 přeložil -mp-

Sv. Theobald z Provins (30. června)

Pocházel z jednoho z nejznamenitějších rodů v hrabství Champagne, mohl mít, nač si vzpomněl. On však toužil po jediném - plně se odevzdat Kristu. Právě to mu bylo nějaký čas odpíráno. Ale on neváhal strhnout za sebou všechny mosty a vydat se nejkratší cestou do Božího království.

Narodil se před tisíci lety, tj. v roce 1017 (přesné datum není známo), na hradě champagneského hraběte Arnulfa v Provins. Jméno dostal po svém strýci Theobaldovi z Vienne, jenž zemřel v pověsti svatosti. Jeho otec, královský palatin (šlo o jedena z nejdůležitějších úřadů v tehdejsím

království, palatin měl pod sebou královský dvůr), se v synovi viděl a chtěl z něj mít rytíře, jenž půjde v jeho stopách. Theobald však měl jiné sny – toužil se stát poustevníkem, stejně jako třeba sv. Jan Křtitel či sv. Antonín Veliký, o jejichž osudech se dočítal ve zbožných knihách. Velkou měrou k tomuto jeho předsevzetí přispěl i jistý Burkard, poustevník žijící nedaleko jeho rodného hradu, jehož navštěvoval a jehož způsobu života se otevřeně obdivoval. Svěřil se s tímto obdivem, ba i se svým plánem otci, ten však měl pro synovy touhy pramálo pochopení, na církevní dráhu už totiž určil jiného ze synů – Arnulfa. Rozhodl se jej držet na hradě tak dlouho, dokud nezmění názor. Zvláště po Theobaldově odmítnutí vytáhnout v čele ozbrojené družiny na pomoc bratranci Odovi II., hraběti z Blois, do jeho soukromé války s Konrádem II. Sálským se mu toto domácí vězení pro vzdorného potomka jevílo jako navýsost žádoucí.

Po jisté době začal Theobald naznačovat, že se přece jen poddá otcovu naléhání, a požádal jej, aby mu na Velikonoce dovolil odjet na návštěvu jednoho známého. Hrabě Arnulf svolil, aniž by tušil, že tak svého syna pouští navždy. Theobald spolu s přítelem Walterem, stejně tak dychtícím po životě stranou od světského shonu, totiž uprchl. Pro jistotu (aby zůstali nepoznání) si vyměnili oděvy s jakýmsi otrhanými žebráky. Psal se rok 1035 a Theobaldovi bylo 18 let.

Jejich první cesta vedla do opatství sv. Remigia u Remeše, poté si to oba

uprchlíci namířili do krajiny poblíž lucemburského Pettingenu. Tady si v lůně panenské přírody postavili dvě malé cely, vedle nich malou kapličku, v níž se modlili a kolikrát i dlouho do noci zpívali žalmy. Aby si vydělali na živobytí, nechávali se v okolních vesnicích či dvorcích najímat na práci. Jelikož však pocházeli z uro-

zené krve a nikdy předtím se rukama neživil, žádné řemeslo neuměli, proto vykonávali jen samé podřadné, o to však namáhavější činnosti – např. přidávali zedníkům nebo dřeli celé dny na poli.

Tak žili několik let. Poté se vypravili na dlouhou pouť do Santiaga de Compostela. Kro-

mě touhy uctít ostatky sv. Jakuba je k tomu hnala i potřeba uniknout všeobecným projevům úcty, kterých se jim pro jejich ctnostný a bohaplný život dostávalo. Lidé k nim chodili s prosbou o radu či modlitbu a jejich projevy respektu vůči oběma poustevníkům se místy začaly nebezpečně blížit modloslužebnictví. Z Compostely se vrátili jenom proto, aby se obratem vydali do Říma. Odtud pak hodlali přes Benátky pokračovat do Jeruzaléma, aby na vlastní oči spatřili místa, kudy chodíval Spasitel. Nebylo jim však dáno tam vyplout. V benátském přístavu je zdržela rozbourená situace ve Svaté zemi, později i Walterova nemoc způsobená patrně vyčerpáním. Walter jí nakonec v Salanigu nedaleko Vicensy, kam se oba přátelé uchýlili, po čase podlehl (údajně roku 1059) a Theobald tak zůstal sám. Ne na dlouho.

Pověst svatosti jej dohnala i v této severoitalské oblasti. Theobaldovo jméno přilákalo do těchto končin brzy hojné následovníky a kolem zbožného askety se vytvořila nejprve menší, poté stále více se rozrůstající komunita, která toužila po jeho vzoru naplnit své dny modlitbou, rozjímáním a služebnou prací. Jeho věhlas lákal do Salaniga i četné zástupy zvědavců a jednoho dne se mezi příšedšími objevili

THEOBALDIS EREMITA CAMALINI

také jeho rodiče. S největší pravděpodobností zde nastalo smíření mezi otcem a synem. Jakýmsi zpečetěním tohoto aktu byla skutečnost, že nedaleko Salaniga se jako poustevnice usadila i Theobaldova matka Gisela. Otec Arnulf se sice vrátil na rodné sídlo, nicméně podle legendy – pohnut synovým příkladem – strávil zbytek života jako příkladný křesťan.

Ani místnímu biskupovi Luidigeirovi neuniklo, koho to má v diecézi, a chtěl Theobaldovy výjimečnosti využít co možná nejvíce pro svatou věc. Přemluvil jej, aby přijal kněžskou tonsuru a spravoval poutní svatyni sv. Mohara a Fortunata. S velkou radostí jej po patřičném čase připrav osobně na kněze vysvětil.

Někdy v té době vstoupil Theobald do kamaldulského řádu, jednoho z nejprísnějších vůbec, což koneckonců odpovídalo jeho naturelu. (Řeholi založil

roku 1012 sv. Romuald, název pochází ze zkomoleniny místa první poustevny Campo di Maldoli – Camaldoli. Kamaldulští mniši se vyznačují tvrdě asketickým a poustevnickým způsobem života, jednou ze zásad je soběstačnost a nepoužívání produktů z vnějšího světa, jakož i přísné mlčení, které lze porušovat jen v určité dny v týdnu a navíc jen ohledně náboženských či pracovních záležitostí.)

Theobald byl nejen ideálním poustevníkem, ale taktéž ideálním představeným komunity, kterou vedl jak osobním příkladem, tak radou a modlitbou ke ctnostnému životu. Když pak těžce onemocněl (krutě jej trápily vředy), začal se připravovat na odchod z tohoto světa, k němuž stejně nikdy nepřilnul, ježto přilnul výhradně ke svému Pánu. Ten jej k sobě povolal 30. června 1066.

Pochován byl nejprve v katedrále ve Vicenze, později byly jeho ostatky přeneseny do opatství ve Vangadizze. Část z nich získal pro „svůj“ klášter v Sens Theobaldův rodný bratr Arnulf, jenž zde byl opatem.

O sedm let později, tj. roku 1073, prohlásil papež Alexandr II. bývalého hraběte z Provins a poté chudického poustevníka Theobalda za svatého.

Sv. Theobald z Provins je patronem nejen rodného Provins, ale i sedláků, vinařů, ševců, brašnářů či uhlířů, bývá vzýván při horečce, suchém kašli, očních nemocech nebo neplodnosti. Zobrazován bývá jako poustevník, popř. jako rytíř, často se sokolem, knihou či křížem. Největší úctě se těší v Itálii, Lucembursku, Belgii nebo Německu, hlavně však ve Francii, kde je mu zasvěceno hned několik kostelů (St. Thibault).

Bůh nás stvořil, abychom byli nadějí pro druhé

– dokončení homílie Svatého otce ze str. 2

abychom ji prosili, jak učí [modlitba] *Salve Regina*, „ukaz nám Ježíše“.

Draží poutníci, máme Matku. Přimknutí k Ni jako děti prožíváme naději, která spočívá na Ježíši, protože, jak jsme slyšeli ve druhém čtení, „v síle nového života budou kralovat skrze jednoho, totiž Ježíše Krista, ti, kdo v hojnosti dostávají milost a dar ospravedlnění“ (Řím 5,17). Ježíš svým nanebevstoupením usadil vedle nebeského Otce naše lidství, které přijal v lůně Panenské Matky a které už nikdy neopustí. Upevněme jako kotvu naši naději v onom lidství umístěném na nebi po Otcově pravici (srov. Ef 2,6). Tato naděje ať je v životě nás všech vzpruhou! Nadějí, která nás nese neustále, až po poslední výdech.

V síle této naděje jsme se shromáždili tady, abychom poděkovali za nespočetná požehnání, kterých se nám z nebe dostalo během těchto sta let, která plynula pod pláštěm Světla, jež Madona, počínaje tímto Portugalskem oplývající nadějí, rozprostřela do čtyř rohů Země. Díváme se na příklad svatých Františka a Hyacinty Martových, které Panna Maria uvedla do nezměrného moře Božího Světla a přiměla je, aby se klaněli Bohu. Odtud se jim

dostávalo sil k překonávání protivenství a utrpení. Boží přítomnost se stala konstantou jejich životů, což se zřetelně projevuje úpěnlivou modlitbou za hříšníky a ustavičnou touhou být u „Ježíše skrytého“ ve svatostánku. Ve svých *Pamětech* (III, č. 6) sestra Lucie dává slovo Hyacintě, která těsně poté, co se jí dostalo vidění, říká: „Nevidíš plno ulic a cest a pole plná lidí, kteří pláčou hladem, protože nemají co jíst? A Svatého otce v kostele v modlitbě před Neposkvrněným Srdcem Panny Marie? A tolik lidí, kteří se s ním modlí?“ Děkuji, bratři a sestry, že jste mě doprovodili! Nemohl jsem sem nepřijít, abych vzdal úctu Panenské Matce a světil jí její syny a dcery. Pod jejím pláštěm se neztratí; z jejich rukou přichází naděje a pokoj, jež potřebují a které vyprošují všem svým bratřím ve křtu a v lidství, zejména nemocným a postiženým, vězněným a nezaměstnaným, chudým a opuštěným. Nejdražší bratři, prosme Boha s nadějí, aby nám lidé naslouchali; a obracejme se k lidem s jistotou, že nás podporuje Bůh.

On nás totiž stvořil jako naději pro druhé, nadějí, která je skutečná a uskutečnitelná v každém životním stavu. „Po-

žadováním“ a „vyžadováním“ plnění povinností vlastního stavu (*List sestry Lucie*, 28. února 1943) tady nebe vyhláší skutečnou a všeobecnou mobilizaci proti lhostejnosti, která zmrazuje srdce a zhoršuje naši krátkozrakost. Nechceme být potracenou nadějí! Život může přežít jedině díky velkodušnosti jiného života. „Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek“ (Jan 12,24) – to řekl a uskutečnil Pán, který nás neustále předchází. Když procházíme křížem, On už jím prošel před námi. Nevystupujeme tak na kříž, abychom našli Ježíše, nýbrž On se ponížil a sestoupil na kříž, aby našel nás, přemohl v nás temnoty zla a přivedl nás zpět ke Světlu.

Pod Mariinou ochranou jsme ve světě ranními hlídkami, které dovedou kontemplotovat pravou tvář Ježíše Spasitele, jež se zaskvěla o Velikonocích, a znovu objevit mladou a krásnou tvář církve, která září, když je misijní, přívětivá, svobodná, věrná, chudá na prostředky a bohatá láskou.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan

Odpusť nám ... jakož i my odpouštíme

Ježíš Kristus mluví jasně: „...odpustíte-li lidem jejich provinění, odpustí také vám váš nebeský Otec vaše poklesky. Neodpustíte-li však lidem, ani váš Otec vám neodpustí vaše hříchy...“ (Mt 6,14–15) Tato slova následují hned po modlitbě Otce náš, kterou Božský Spasitel naučil své posluchače (Mt 6,9–13) a v níž prosba „odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům“, je natolik stěžejní, že Pán ji ještě zdůrazňuje zmíněným dodatkem.

Osobní rovina odpuštění

Žádné jiné náboženství neklade na odpuštění takový důraz jako křesťanství. Podle Kristova přikázání máme odpouštět „sedmasedmdesátkrát“, což se v symbolické biblické mluvě rovná výrazu „vždycky“ (Mt 18,21–22). Jenže co vlastně znamená „odpustit“? Není to nerealizovatelná utopie, jak tvrdil v 19. století Friedrich Nietzsche?

O tom, co je to odpuštění a jak odpouštět, píše jasně sv. Pavel: „Nemstěte se sami, miláčkové, ale ponechte to Božimu hněvu! Je totiž psáno: Mně přísluší pomsta, já odplatím, praví Hospodin. Avšak lačni-li tvůj nepřítel, dej mu jísti, žízni-li, dej mu pít. Neboť takovým činem shrneš žhavé uhlí na jeho hlavu! Nenech se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem!“ (Řím 12,19–21)

Podstatou odpuštění ve smyslu Nového zákona jsou tedy tyto principy: nemstít se, neodplácet zlym za zlé a prokazovat bliženskou lásku i těm, kteří nám ublížili. Ježíš se dokonce odvažuje korigovat i starozákonní zásadu „oko za oko, zub za zub“, jež stanovila, že msta za způsobenou křivdu nesmí být větší než samotná křivda (Mt 5,38–42), a přikazuje milovat své nepřátele: „Slyšeli jste, že bylo řečeno: »Miluj bližního svého a nenávid' nepřitele svého!« Ale já vám pravím: Milujte své nepřátele, dobře číňte těm, kteří vás nenávidí, a modlete se za ty, kteří vás pronásledují a pomlouvají...“ (Mt 5,43–44)

Toto není utopie, ale naopak ušlechtilá realita. Nejkrásnější díla světové literatury jsou právě ta, která reflektují tematiku odpuštění. Vzpomeňme jen na „Bídníky“ Victora Huga, kde hlavní hrdina Jean Valjean odpouští svému úhlavnímu nepříteli – policejnímu komisaři Javertovi – a ve chvíli, kdy má příležitost pomstít se zabitím, mu daruje život. Henryk Sienkiewicz zase ve svých „Křížácích“ líčí případ středověkého polského šlechtice Juranda ze Spychova, kterého nenávislý komtur Řádu německých rytířů oslepil,

zmrzačil a dceru přivedl k šílenství. Když ale on sám se poté dostal pod Jurandovu moc a měl být popraven, Jurand mu odpustil a nechal ho žít. Rovněž drama ruského spisovatele F. M. Dostojevského „Souboj na úsvitu“ dosahuje nádherného vyvrcholení scénou, kdy poškozený šlechtic se nakonec těsně před soubojem smíruje se svým protivníkem a odpouští mu.

Tak jednali v dějinách i mučedníci pro Krista, následující svého Mistra a Pána, jenž na kříži prosil za římské vojáky, kteří ho křížovali: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí...“ (Lk 23,34) Prvotní křesťanští mučedníci prosili na popravišti za své katy a pronášeli slova odpuštění, totéž činili i pozdější významní světci, kteří položili pro Kristovo evangelium svůj život (český sv. Václav, sv. Tomáš Becket, sv. Petr Veronský, sv. Tomáš More aj.). Krásné příklady, kdy mučedníci pro Krista odpustili těm, kteří je zabili, máme i z moderních dějin. Sv. Maxmilián Kolbe v bunkru hladu posiloval své spoluodsouzené na duchu mj. i tím, že je vyzýval k odpuštění esesáckým vrahům.

A nemusíme chodit až k tak drastickým příkladům. Zesnulý český primas kardinál Josef Beran, 15 let internovaný komunistickými mocipány, od nichž zakusil mnoho ponížení, urážek a násilí, pronesl při svém příjezdu do Říma roku 1965 památná slova: „Bůh jim to odpusť!“ Podobně se vyjádřila i řada dalších biskupů a kněží vězňůných komunistickou mocí.

Konkrétní příklady odpuštění nacházíme i v občanském životě. Olomoucký arcibiskup a známý lidumil 19. a 20. století A. C. Stojan, jehož proces blahorečení už probíhá téměř 90 let, měl velkého nepřitele v lékaři dr. Kellerovi. Když byl ale za první světové války odsouzen pro velezradu k smrti a jeho političtí souputníci ho nechali na holičkách, Stojan naopak běhal po všech příslušných úřadech ve Vídni, aby mu vymohl milost.

Tak vypadá uskutečnění Kristova požadavku odpuštění v praxi. A nejedná se

pouze o mimořádné situace. Ježíš opět ukazuje, jako už mnohokrát, že je realistou a zná recept k řešení napětí mezi lidmi i v těch nejprostších a nejvšednějších situacích. Dobré a harmonické manželství se nikdy neobejde bez vzájemného odpuštění, neboť každý člověk je hříšník a neubrání se hříchu ani ve vztahu k nejmilovanější osobě. Manželství bez vzájemné ochoty navzájem si odpustit zákonitě zkrachuje, jak jsme žel toho dnes častými svědky. To se netýká jen soužití manželů navzájem, ale i rodičů a dětí a vůbec veškerých vztahů mezi blízkými lidmi v běžných životních situacích. Bez odpuštění nelze očekávat smíření. Kristova nauka tak opět dokazuje svoji božskou sílu. Odpuštění, jemuž učí, není utopií, ale naopak základem každé plodné komunikace mezi lidmi, kteří spolu žijí.

Společenská rovina odpuštění

Existovaly ovšem myšlenkové proudy, které chápaly odpuštění jako pasivitu ve vztahu ke zlu (sekta valdenských ve středověku, Jednota českých bratří v novověku, ruský spisovatel L. N. Tolstoj). Požadovaly, aby státy netrestaly zločince a aby se občané nedomáhali svých zákonných práv, když jim někdo ublíží. Měl Kristus na mysli svým příkazem odpuštění právě toto?

Nikoliv, to vyvracejí samotná evangelia. Ježíš říká: „Kdo by však pohoršil jednoho z těchto maličkých, kteří ve mne věří, tomu by bylo lépe, aby byl mlýnský kámen zavěšen na jeho hrdlo a aby byl pohroužen do hlubiny mořské...“ (Mt 18,6; Mk 9,42; Lk 17,1–2) Spasitel tím sděluje, že souhlasí s přirozenou zásadou potrestání za spáchaný zločin legitimní státní autoritou. A sv. Pavel píše: „Vrchnosti nejsou na postrach činu dobrému, nýbrž zlému. A chceš býti před vrchností bez strachu? Čiň dobré, a bude tě chválit, neboť je pro tebe Boží služebníci k tvému dobru. Čiňš-li však zlé, boj se, neboť ne nadarmo nosí meč. Je zajisté Boží

služebníci, mstítelkou hněvu na tom, kdo páše zlé.“ (Řím 13,3-4) Před velebnězem Annášem Kristus využívá svého zákonného práva a brání se proti bezdůvodnému políčku (Jan 18,23).

Odpuštění ve smyslu Ježíšovy nauky není tedy návodem k anarchii, což koncepcí brzy pochopili i valdenští a čeští bratři, kteří se plně začlenili do stávajících státních struktur a opustili svůj původní radikalismus pasivity. Katolík nehřeší proti principu odpuštění, když se domáhá svých práv u soudu nebo když ve funkci strážce spravedlnosti vynáší rozsudek nad zločincem. Odpuštění podle Spasitele tkví v osobní rovině, nikoli v rovině uplatnění spravedlnosti k ochraně společnosti. Týká se mne a mého vztahu k tomu, kdo mi ublížil. Já se mu nejenom nesmím mstít, ale dokonce mu mám poskytnout pomoc, když ji potřebuje. A jestli mne o odpuštění upřímně prosí, nikdy nemohu odmítnout.

Odpuštění má ovšem nejen svůj přirozený, ale hlavně nadpřirozený efekt. Vede mne k pokoře. Tím, že odpouštím, si

uvědomuji, že i já jsem hříšník, který potřebuje odpuštění. Božský Spasitel prolil svou krev na Kalvárii za mne jakožto hříšníka, nikoli jakožto „spravedlivého“. Tentokrát na Kalvárii se mi dostalo odpuštění za strašlivou cenu ukřižování Bohočlověka – a dnes mi Pán odpouští pokaždé ve svátosti smíření. Proto i na mně leží „hypotéka odpuštění“, i já jsem povinen odpustit druhým, když mi bylo odpuštěno bez jakékoliv osobní zásluhy.

Odpuštění má ale ještě další ušlechtilý dopad – a to právě v rovině veřejné. Rezignovat na spravedlivé potrestání zločinců řádným soudem by bylo samozřejmě jeho karikaturou, nicméně samotný princip odpuštění chrání před akty pomstychtivosti a nenávisti vůči pachatelům zla. I oni mají na odpuštění nárok, protože i za ně tekla na Kalvárii Kristova krev. I oni mohou být spaseni, když projeví lítost, a právě odpuštění ze strany jejich obětí se stalo v dějinách nejednou impulsem k pokání a k obrácení i nejtěžších zločinců.

Odpuštění vede též k aktům blahodárného smíření mezi národy, které žily mno-

ho generací v těžkém nepřátelství v důsledku křivd a krvavých masakrů, jichž se vzájemně vůči sobě dopouštěly. Přesně to měli na mysli polští biskupové roku 1966, kdy u příležitosti milénia křtu Polska zaslali dopis německému episkopátu, kde Němcům odpustili křivdy na polském národě za II. světové války. Předtím roku 1962 západoněmecký kancléř Adenauer a francouzský prezident de Gaulle, oba praktikující katolíci, při slavnostní mši svaté v remešské katedrále prohlásili, že jménem svého národa odpouštějí tomu druhému všechna ublížení, kterých se mu dostalo.

Odpuštění přikázané Ježíšem Kristem se tak jeví jako jediná cesta k odbourání nenávisti mezi lidmi a k vzájemnému smíření. Začíná u každého z nás v našem nitru ve vztahu k osobním nepřítelům – a končí smírem mezi státy a národy. Vydáme se touto cestou?

Poznámka:

Citace z Nového zákona pocházejí z vydání nakladatelství Velehrad, Olomouc 1948 – překlad J. L. Sýkora, revize J. Hejčl, redakce R. Col.

Papež František požehnal obraz Lidické Madony

Na Svatopetrském náměstí se 31. května sešlo asi 25 000 lidí, aby se setkali s Petrovým nástupcem. Byli mezi nimi také poutníci z České republiky v čele s pražským arcibiskupem, kardinálem Dominikem Dukou, kteří s sebou do Říma přivezli obraz Lidické Madony u příležitosti 75. výročí vyhlazení Lidic. Papež František oslovil české poutníky v závěru generální audience:

„Srdečně zdravím věřící z České republiky, zejména účastníky národní pouti vedené pražským arcibiskupem, kardinálem Dominikem Dukou u příležitosti sedmdesátého pátého výročí vyhlazení Lidic nacistickým režimem. Drazí přátelé, utíkejte se s důvěrou pod ochranu Nejsvětější Panny, kterou uctíváte v obraze Lidické Madony. Ať vám pomáhá být odvážnými svědky Kristova vzkříšení i v obtížných chvílích či zkouškách. Všem vám uděluji své požehnání!“

Účastníci národní pouti konané právě v den svátku Navštívení Panny Marie s sebou přivezli obraz Lidické Madony od malíře Zdirada Čecha, který Svätý otec požehnal. Vatikánskému roz-

hlasu přiblížil toto dílo kardinál Dominik Duka:

„Myšlenka na něj vznikla ihned v době po druhé světové válce, kdy dcera slavného sochaře Bilka darovala obraz Obětování Panny Marie pod názvem Madona Lidická. Mistr Zdirad Čech, který je velmi úzce spojen s tímto krajem, pak vytvořil obraz, který je moderní variací na Palladium země české. Panna Maria na něm ale nadržuje Ježíška – proč? Protože velitel SS opravdu znesvětil lidický kostel, pošlapal ciborium s Nejsvětější svátostí. Madona bez Dítěte tak připomíná velký počet zavražděných dětí v Lidicích a je pro nás velkým symbolem utrpení, který spojuje naši historii, ale

i naše obyvatele s utrpením Ježíše Krista. Toto utrpení je však zároveň nadějí. Současně je obraz vzpomínkou na P. Josefa Štemberku, obyčejného kněze, který dokázal odmltnout milost a říci, že jeho místo je tam, kde budou zastřeleni lidičtí muži. Je to tedy pro nás určitá příprava k beatifikačním mučedníků, jako byli P. Štemberka, P. Toufar, P. Bula a další.“

Obraz Lidické Madony byl umístěn v titulárním kostele sv. Marcelina a Petra v předvečer tamní poutní slavnosti (1. června). Na generální audienci byly přítomny také dvě ženy, které v dětském věku přežily vyhlazení rodné obce a do Říma přijely v doprovodu zaměstnanců Lidického památníku. Jedna z nich měla možnost papeže Františka osobně pozdravit. Za lidické a jiné dětské oběti válečných konfliktů sloužil večer v bazilice Svatého Kříže mši svatou kardinál státní sekretář Pietro Parolin. Hudebně ji doprovázel dětský sbor žáků církevní Veselé školy, zřízované pražským arcibiskupstvím.

Podle www.radiovaticana.cz

Malíř Zdirad Čech představuje obraz Panny Marie Lidické

Obraz Panny Marie Lidické připomíná lidického faráře Josefa Štemberku, který udělal jednu z největších věcí v životě křesťana: V Horákově statku připravil obyvatele vesnice na dobrou smrt a na setkání s Bohem. Vypráví to autor uměleckého díla malíř Zdirad Čech.

„Seděl jsem jednou s tužkou v ruce a nápad letěl okolo: Panna Maria z Palladia, ale bez dítěte Ježíše. Načrtl jsem si jej a zjistil, že je to mimořádně silné. Položil jsem skicu a přemýšlel,“ vzpomíná na první myšlenku na obraz Lidické Madony český malíř Zdirad Čech.

Více než metr vysoké plátno, které požehnal papež František, znázorňuje Panu Marii ze slavného českého obrazu Palladium. Namísto na svého Syna však hledí Matka Boží se smutkem na prázdné bílé plátno v ruce. Jak vysvětluje Zdirad Čech, v Lidicích totiž „zemřela“ ještě jedna osoba, Boží Syn: „V Lidicích se mluví o 173 zastřelených mužích, avšak nemluví se o tom, že, když rabovali kostel, rozdupali Tě-

lo Páně, tedy zopakovali Golgotu. Byl tam tedy 174. zabít,“ vysvětluje.

Obraz dodaný do Říma je již šestý se stejným námětem. První se nyní nachází v Buštěhradu, další například v Cáchách. V keramickém provedení je také vsazen do čelní desky oltáře v Lidicích.

Panna Maria Lidická připomíná tamějšího faráře Josefa Štemberku, který byl spolu s ostatními popraven před Horákovým statkem. Jeho život zná malíř do detailu, osobně se setkal i s očitým svědkem posledních dnů kněze.

„Byla to naprosto fascinující osobnost,“ vypráví Čech. Z Lidic, kde Štemberka působil 33 let, v době tragické události odcházel, avšak na prosbu nového kněze zde zůstal o několik týdnů déle. Když se jel v den svého odchodu rozloučit na arciděkanství v Kladně, dozvěděl se zde zprávu o obsazování Lidic nacisty. „Štemberka řekl: »Lidé mě tam budou potřebovat, musím se vrátit,«“ popisuje Čech.

Před obklíčenou obcí nabízel knězi beztrestný odchod i nacisté. On však odmítl, ačkoliv se při příchodu do vesnice dozvěděl o plánovaných popravách. V Horákově statku pak Štemberka připravil zdejší muže na smrt a setkání s Bohem. „Připravil je tak, že když jim chtěli nacisté vázat ruce, nemuseli je poutat, protože šli velmi klidně,“ přibližuje autor obrazu.

Faráře z Lidic by měl mít podle Čecha denně před očima každý kněz.

„Připravil (obyvatele) na dobrou smrt, a to je jedna z nejdůležitějších věcí v životě křesťana: dobrá smrt po usmíření, neumírat s hříchem. On ten obrovský kříž přijal a donesl ho,“ dodává malíř.

Vytvoření obrazu Panny Marie Lidické financoval Vojenský a špitální řád sv. Lazara Jeruzalémského, jehož je Zdirad Čech členem.

Ondřej Mléčka, TS ČBK, 2. 6. 2017
(Redakčně upraveno)

Kardinál Dominik Duka k výročí vyhlazení Lidic a Ležáků

*V těchto dnech si připomínáme 75 let od vyhlazení Lidic a Ležáků.
K tomu kardinál Dominik Duka OP vydal následující prohlášení.*

Prohlášení předsedy ČBK kardinála Dominika Duky OP k výročí vyhlazení Lidic a Ležáků

Ve středu 31. května 2017 požehnal papež František na náměstí Sv. Petra v Římě obraz Panny Marie Lidické a setkal se s českou delegací, kde vedle zástupců vlády ČR (náměstků ministerstva zahraničí a zdravotnictví) byla přítomna paní Veronika Rýmonová přeživší lidickou tragédií. Křesťanské společenství naší vlasti reprezentovali předseda ERC Daniel Fajfr, předseda ČBK kardinál Duka a biskup Jan Vokál. Večerní mši svatou v bazilice Sv. Kříže místo zesnulého kardinála Miloslava Vlka slavil státní sekretář kardinál Pietro Parolin, který se také setkal s českými poutníky. Tragické události vyhlazení Lidic a Ležáků připadají na 10. června. Letos uplynulo již 75 let od této doby. To mne přivádí ke zveřejnění tohoto prohlášení.

Je mnohé, o čem můžeme debatovat a zaujímat rozličné názory. Je však na považenu, že je běžně dáván hlas komukoli, kdo chce něco zpochybnit, a dokonce cokoli zpochybnit. Jsou snad věci jako stát-

ní symboly, čest padlých a obětí teroru. Připustíme-li zpochybnění i v těchto případech, zpochybníme svou vlastní existenci. Připomínám to varovně v souvislosti s výročím Lidic a Ležáků.

Přemýšlel jsem totiž, zda naše nesoudržná společnost je vůbec ještě schopna se na něčem dohodnout. Přesto, že není pravda, mluví-li se o nás jako o ateistické společnosti, je pravdou, že o představě o Bohu se neshodneme. Neshodneme se ani na symbolu Lidic nebo Ležáků, i když to v tyto dny, kdy se před jejich osudem sklání celý svět, asi nikdo nedá najevo. Mohli bychom se však shodnout na tom, že působit utrpení dětem je vždy zločinem. Že mají být tyto zločiny stíhány, podepíše dnes každý, protože utrpení dětí z doby heydrichiády odsoudí všichni. Jenže v dalším kroku už se zas budeme rozcházet, protože jsou kolem nás nejrůznější formy zločinů páchaných na dětech:

teroristické akce, dětská rukojmí, pedofilie, domácí týrání, šikana, rozvodová atmosféra v rodinách, pokroucené vztahy kvazirodinných seskupení, nezáměr o děti, jejich problémy a výchovu, vědomé snižování jejich počtu, různá indoktrinace (někdy daná i zákonem) ve školách atd.

Mou běžně lidskou povinností a vši zodpovědností danou autoritou mého úřadu je prohlásit: Tyto skutečnosti jsou zločinem, kterým si můžeme přivodit vlastní smrt. Uvědomte si to. Ještě je čas! Druhou, radostnější povinností je pak vřele poděkovat všem, kdo usilují o šťastný život dětí a brání přirozené stabilizované rodiny, zvláště pak rodičům, kteří tyto rodiny konkrétně tvoří a hájí. Kež vám to odplatí Bůh. Jsem s vámi a žehnám vám.

kardinál Dominik Duka OP

Zdroj: www.cirkev.cz, 9. 6. 2017

Přeživší z Lidic: Naučila jsem se na zlo odpovídat dobrem

Nenávist jen zatemňuje srdce, na zlo je třeba reagovat dobrem, říká Veronika Rýmonová, která přežila jako dítě vyhlazení Lidic. V Římě se rodačka z vesnice poblíž Kladna 31. května setkala s papežem Františkem. Účastní se také dalších připomínkových událostí k 75. výročí tragédie.

Lidice se dostaly k papeži. Jak jste tuto událost vnímala?

„Byl to velice silný zážitek a každému bych to přála. Okolí a atmosféra, to se nedá slovy vyjádřit. Víc nedokáži říci, je to velmi emotivní.“

Prožila jste bolestivé události. Jak se vám podařilo se s nimi vyrovnat?

„Podařilo... Když přicházejí rány osudu, vidíte ještě lidi okolo. Když se lidé vracejí z koncentráku a vydrželi jej, dostali se domů a nevzdali to, pokračovali a dál žili, jdete také dál a řeknete si: Nemůžu to vzdát; mám tady nějakou povinnost a pokračuji dál.“

Mohla v tom pomoci i víra?

„Jsem hrdá na to, že jsem byla křtěná v Lidicích panem farářem (Josefem Štemberkou – pozn. red.). Na to jsem úžasně hrdá, protože to málokdo může říci. Moje maminka je Slovenka, ti jsou

všichni silně věřící katolíci. A já velmi ráda chodím, když někam přijdu, do kostela. Tam vás to osloví a navíc vidíte, jak šikovni byli lidé, kteří vytvářeli tuto nádhru. Chodím například do kapucínské kostela se na Vánoce dívat na jesličky. I děti jsem tam vzala – líbilo se, když jim ovečky poděkovaly. Já se tomuto nevyhýbám, líbí se mi to. Ráda také procházím starou Prahou, to mě všechno velmi oslovuje. Když přijdu, všechno si to promítám a čtu knihy.“

Zmínila jste patera Štemberku. Máte k němu hlubší vnitřní vztah?

„Mám jeho fotku a můj vnitřní vztah k němu je takový, že si jej cením jako člověka, který nepřemýšlel o tom, že by využil možnosti odejít, kterou mu nabídli, pokud to je pravda. To udělá jen málokdo. Lidé, kteří se starali o parašutisty, jsou to stejné v bleďmodrém. Ti také věděli, do čeho jdou, a i za cenu života

nebo i rodin do toho šli, necukli. Takových lidí si vážím, i když je jich dnes již velmi málo.“

Někdy se i těžké věci mohou proměnit v něco pozitivního. Vnímáte, že vám těžké zkušenosti přinesly i něco dobrého?

„Určitě ano, protože člověk neodplácí zlem, ale dobrem. Nemstí se. Msta není dobrá a jen zatemňuje srdce. Nenávist není dobrá. Člověk by měl být pořád milý k těm lidem a ukázat jim přes to všechno, že dobro má před zlem přednost.“

Co byste vzkázala dnešní generaci?

„Aby pokračovali, byli vstřícnější, měli rádi rodiče, kamarády a ctili i starší lidi a pomáhali jim, protože to, co se dnes děje, je velmi nudné. Měli by jim jít příkladem a ukázat jim, že oni také jednou zestárnou a budou potřebovat pomoc.“

Ondřej Mléčka, TS ČBK, 1. 6. 2017

(Redakčně upraveno)

Lucie vypráví o Fatimě (8)

Při příležitosti 100. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě předkládáme čtenářům Světla vzpomínky jedné z vizionářek, sestry Lucie dos Santos, které vyšly svého času v českém překladu v knize Františka Presse „Děvečky Boží“. Text je redakčně upraven a doplněn kromě původních také o poznámky redakce Světla.

Zde je nutno do líčení Lucie učinit opět vsuvku a doplnit její vyprávění svědeckým popisem velkého slunečního zázraku, jehož byly svědkem zástupy od okamžiku, kdy zvolala: „Odchází... Ona odchází... Pohledte na slunce!“

Tehdy jako by se setmělo; a tu se náhle slunce začalo chvět a konat překotné pohyby, až se konečně roztočilo kolem své osy jako ohnivý disk a na všechny strany vysílalo světelné paprsky měnících se barev, které lidi i věci kolem střídavě zabarvovaly do modra, zelena a červena. Tento úkaz trval asi dvě až tři minuty, pak se podobně opakoval ještě dvakrát, ale se stále zářivějším účinkem.

Všichni přítomní znehybněli a mlčky hleděli k nebesům. Pojednou se slunce jakoby odpoutalo od oblohy a nepravděpodobnými skoky se přibližovalo k zemi, jako by mělo do-

padnout na zástupy lidí, zatímco přítomní současně pociťovali silné oteplení. Byl to okamžik plný hrůzy a bylo slyšet různé poděšené výkřiky, jako „Och, Ježíši, zemřeme!“, „Svatá Panno, pomoz nám!“ Mnozí přítomní vyznávali své hříchy.

Konečně se slunce na své neobvyklé dráze zastavilo, stejně zvláštním způsobem se vrátilo zpět do své původní polohy a nabylo opět svého obvyklého vzhledu. Zástupy přihlížejících vydechly úlevou, a jakmile se probíraly ze svého ohromení, daly se do nadšeného zpěvu Kréda k Boží oslavě.

Ale to ještě nebylo vše – zázrak měl podivuhodné doznění: teprve dodatečně si dav poutníků uvědomily, že jejich oděvy jsou docela suché, přestože celé dopoledne silně přišlo a zázraku přihlíželi všichni se zavřenými deštníky.

Po posledním zjevení

Teď však opět nechejme vyprávět Lucii:

Po celé odpoledne toho dne jsem se svými příbuznými byla v situaci vzácných zvířat, která chtějí dav uvidět a prohlédnout si je. Večer jsem přišla docela vyčerpána množstvím otázek a výslechů. Ale ani noci to neskončilo. Mnohé osoby, které dosud neměly příležitost se mě dotazovat, čekaly na příští den, aby se konečně i ony dostaly na řadu. Někteří se mnou chtěli hovořit ještě téhož večera. Já jsem však přemožena únavou, padla na podlahu a usnula. Bohu díky, že v té době jsem dosud nevěděla, co je to lidský respekt a sebeláska. Proto jsem se chovala vůči všem, ať to byl kdokoliv, stejně nenuceně jako vůči svým rodičům.

Sv. Pio z Pietrelciny (1887–1968)

Ó Maria, nejsladší naše Matko
a Rodičko vtěleného Slova,
klečíme zde před Tebou,
když svítá nový den, nový velký dar Boží.
Celou svou bytost vkládáme
do Tvých rukou a do Tvého Srdce.
Všechno v nás nechť je Tvým:
rozum i vůle, naše tělo i duše.
Svou mateřskou láskou utvářej v nás
nový život, život Tvého Ježíše.
Ó Královno nebes,
podporuj i sebemenší naše skutky
svým mateřským vnuknutím.
Dej, aby se při svatě a neposkvrněné
Oběti všechny staly
čistými a Bohu milými.
Ó dobrotivá Matko, učíš nás svatými,
jak to od nás očekává Pán Ježíš
a jak o to ustavičně toužebně prosí
Tvé svaté Srdce.
Amen.

Druhého dne, anebo lépe řečeno – následující dny, vyptávání pokračovalo, protože nyní téměř denně chodili lidé na Cova da Iria prosit o ochranu naší nebeské Matky a všichni chtěli vidět vizionáře, pohovořit si s nimi a pomodlit se s nimi růženec. Někdy jsem se cítila neustálým opakováním téhož i modlitbami tak unavena, že jsem hledala záminku, jak bych se tomu vyhnula a unikla. Ale ti ubozí lidé tolik naléhali, že jsem se přesto přiměla – a často jen s velkým úsilím –, abych jim vyhověla. V hloubi srdce jsem si tedy opakovala svou obvyklou modlitbu: „To je pro lásku k tobě, ó můj Bože, za nápravu hříchů spáchaných proti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, za obrácení hříšníků a za Svatého otce!“

Pan farář se mnou učinil poslední výslech. Čas určený k oněm událostem skončil, ale pan farář nevěděl, co k tomu všemu říci. Začal dávat najevo i svou nespokojenost: „Proč se všichni ti lidé chodí modlit a poklekat na takové opuštěné místo, když živý Bůh, Bůh našich oltářů ve své svátosti, zůstává osamělý a opuštěný ve svatostánku? K čemu všechny ty peníze, které nechávají bezúčelně ležet pod nějakým dubem, když pro nedostatek prostředků nelze dokončit práce v kostele?“ Co se týče mne, dokonale jsem chápala, že jeho úvahy jsou oprávněné. Co však dělat? Kdybych mohla nad srdci oněch osob uplatnit svou autoritu, určitě bych je přiměla, aby daly přednost kostelu. Ale protože jsem žádnou autoritu neměla, nabídla jsem Bohu i tuto oběť.

Protože Hyacinta, byla-li dotazována, měla zvyk sklopit hlavu, hledět k zemi a skoro nic neříkat, bývala jsem téměř vždycky volána já, abych uspokojila zvědavost poutníků. Tak jsem byla bez ustání volána do domu pana faráře, abych odpovídala na dotazy té či oné osoby nebo kněze.

Dobrý farář dával stále více najevo svou nespokojenost a údiv nad všemi těmito událostmi a jednoho krásného dne farnost opustil. Rozkřiklo se, že pan farář odešel kvůli mně a protože nechtěl na sebe vzít odpovědnost za události. Byl však příčinlivým a u lidí oblíbeným knězem, a proto jsem měla za to trpět. Když mě potkávaly jisté zbožné ženy, neskrývaně přede mnou projevovaly svůj smutek a urážely mě. Častokrát v tom zašly

až tak daleko, že mi daly pár facek nebo kopanců. Na těchto hýčkániích, která nám nebesa sesílala, Hyacinta a František měli účast jen výjimečně, protože jejich rodiče nepřipustili, aby se jich kdo dotkl. Beztak však trpěli, když viděli, jak trpím já, a často jim po tvářích tekly slzy, když mě viděli zarmoucenou a umrtvenou.

Mezitím se vláda neomezila na pouhé pozorování toho, jak se události vyvíjejí. Na místě zjevení byly vztyčeny dva stožáry držící oblouk s lucernami a několik osob mělo na starosti v nich udržovat světlo. Jedné noci byli vysláni nějací muži s automobilem, stožáry odstranili, skáceli dub, nad nímž se odehrávala zjevení, a všechno to autem odvezli. Ráno se novinka rychle roznesla. Odebrala jsem se tam, abych viděla, zda je to pravda. Jaká však byla moje radost, když jsem zjistila, že se ti ubozí lidé zmýlili a že místo dubu zjevení odstranili jiný, sousední dub. Poprosila jsem tedy Naši Paní, aby to těmto ubohým mužům odpustila, a pomodlila jsem se za jejich obrácení.

Zasahuje vojsko

Po nějakém čase, některého 13. května, nevzpomínám si však už, zda to bylo v roce 1918 nebo 1919, se časně ráno rozkřikla novinka, že ve Fatimě je oddíl jízdy,⁽¹⁾ který má lidem zabránit, aby chodili na Cova da Iria. Mnozí mi přišli, celí ustrašení, oznámit tuto novinku a dodávali, že to je jistě poslední den mého života. Všim tím, co se říkalo, jsem se nijak nezabývala a vydala jsem se na cestu do kostela. Když jsem dorazila do Fatimy, prošla jsem mezi koňmi, kteří zaplňovali náměstí, vstoupila do kostela, byla přítomna mši, již sloužil kněz, kterého jsem neznala, přijímala jsem a po svém poděkování Bohu jsem se pokojně vrátila domů, aniž by mi někdo něco řekl. Nevím, zda mě neviděli, nebo zda mi prostě nevěnovali pozornost.

Navzdory novinkám, které neustále docházely, že vojsko se bez úspěchu snaží lidem bránit v přístupu, jsem odpoledne šla na Cova da Iria pomodlit se růženec. Po cestě se ke mně připojila skupina žen, přicházejících z větší dálky. Ve chvíli, kdy jsme byly už blízko místa zjevení, proti naší skupině vyjeli dva vojáci a rázně pobídlí své koně, aby nás potkali. Když přijeli blízko k nám, zeptali se nás, kam jdeme.

Když uslyšeli srdnatou odpověď žen, „že je to nemusí zajímat“, švihli koně a dělali, jako by nás chtěli porazit. Ženy se rozprchly, každá na jinou stranu; rázem jsem mezi oběma dragouny zůstala sama. Tázali se mě, jak se jmenuji, a já jsem jim to bez váhání řekla. Tázali se mě, jsem-li onou vizionářkou. Odpověděla jsem, že ano. Rozkázali mi tedy, abych postoupila doprostřed silnice a pak se mezi oběma koňmi dala na pochod směrem k Fatimě.

Když jsme dospěli k jednomu poli, které se nalézá poblíž Aljustrelu u jedné studánky, a když zde vojáci spatřili jámy, vyhloubené pro stromy, rozkázali mi, abych se zastavila; a aby mě snad postrašili, povídali si mezi sebou: „Tuhle jsou vykopané jámy. Tuhle šavlí jí teď usekneme hlavu a tady ji rovnou pochováme. Tak s tím jednou provždy skončujeme.“ Když jsem slyšela tato slova, skutečně jsem myslela, že je to má poslední hodina. Přesto jsem však zůstala klidná, jako by se nic nedělo. Po chvíli druhý voják odpověděl, jako by uvažoval: „Ne, nemáme k tomu povolení.“ Nařídili mi tedy, abych pokračovala v cestě. Prošla jsem tedy naší malou vesničkou až k domu svých rodičů. Lidé byli v oknech nebo na zápraží a dívali se, co se děje. Jedni se smáli a posmívali, jiní mě pro můj osud soucitně litovali. Když jsme dorazili k domu, poslali mě pro rodiče.

Vdala jsem se za kněze

Tento dopis byl uveřejněn ve vatikánském deníku L'Osservatore Romano.

Nebyli zde. Jeden voják seskočil z koně, aby ověřil, jestli se neschovali. Prohlédl dům, a když nikoho nenašel, rozkázal mi, abych odtud celý den nevycházela. Sedl na koně a oba vojáci odjeli. K večeru se rozšířila novinka, že oddíl odtáhl, přemouzen lidem, a při západu slunce jsem šla na Cova da Iria pomodlit se růženec, doprovázena několika stovkami lidí. Potom mi vyprávěli, že když jsem byla polapena vojáky, několik osob šlo upozornit mou matku, co se děje. Odpověděla jim: „Je-li pravda, že viděla Naši Paní, Naše Paní ji ochrání. Lže-li, je dobře, že bude potrestána.“ A zůstala klidná.

Zázračné uzdravení

Pán na moje utrpení musel hledět se zalíbením, neboť mi připravil kalich ještě daleko horší a brzo nato mi ho dal vypít. Moje matka vážně onemocněla, a to tak, že jednoho dne už to vypadalo, že je v agónii. My děti jsme se shromáždily kolem jejího lůžka, abychom od ní dostaly poslední požehnání a abychom umírající políbily ruku. Jako nejmladší jsem byla na řadě poslední. Když mě má ubohá matka uviděla, poněkud ožila, objala mě kolem krku a s povzdechem zvolala: „Má ubohá dcero! Co z tebe bude bez tvé matky? Kvůli tomu umřu se zlomeným srdcem.“ A hořce vzlykala a tiskla mě stále pevněji ve své náruči. Má nejstarší sestra mě z jejich paží vytrhla násilím, zavedla mě do kuchyně a zakázala mi vrátit se do místnosti k nemocné. Nakonec mi rázně řekla: „Naše matka umírá ve stárostech a žalu nad tím, co jsi jí ty způsobila.“ Padla jsem na kolena, hlavu položila na lavici a s hlubokým zármutkem, jaký jsem doposud nepocítila, jsem tuto oběť nabídla Bohu.

Když obě nejstarší sestry brzy nato viděly, že už není žádná naděje, vrátily se za mnou a řekly mi: „Lucie, je-li pravda, že jsi viděla Naši Paní, běž teď na Cova da Iria a požádej ji, ať naši matku uzdraví. Slib jí, co chceš, uděláme to, A pak i uvěříme.“

Aniž jsem ztratila jedinou chvíli, dala jsem se ihned na cestu. Abych nebyla viděna, šla jsem stezkami mezi poli a modlila se růženec až na Cova da Iria. Přednesla jsem svou prosbu Sváté Panně, dala jsem své bolesti volný průchod, prolévajíc mnoho slz, a vrátila jsem se domů

Naše noviny se obrátily na čtenáře s otázkou: Měli by se kněží ženit, anebo ne? Všechno jsem si pozorně přečetla. Teď píšu tento skromný dopis, ale ne kněžím, píšu ho ženám a děvčatům, které by snad chtěly budovat svůj život s nějakým knězem. Též jsem si kdysi myslela, že mohu svůj život budovat s knězem. Byl dobrý, přitažlivý a laskavý a já jsem se cítila opuštěná.

Může se zdát, že už nejsem opuštěná, ale ve skutečnosti, jaká bolestná opuštěnost, jaké zoufalství.

Už neslouží mše. Je „venku“, ale snad nikdy nebyl tak blízko Bohu jako teď. Vždy je ke mně dobrý a laskavý. Ale nikdy mi nepatřil. Ten „muž“ v něm, který toužil po ženě, byl příliš malý, aby v něm potlačil kněze, který chtěl sloužit Bohu. „Kněz v něm“ sloužil příliš velkému Mistrovi, než aby na něj mohl zapomenout.

Kolik slz jsem prolila! Bůh zcela jistě vezme v úvahu můj ustavičný smutek, moje výčitky svědomí.

Jednoho dne toho bude mít dost a půjde! Víím to naprosto jistě. Vráti se ke svému kněžství a já zůstanu sama. Ale ta samota bude požehnáním a zároveň vítaným časem konat pokání.

s nadějí, že má drahá nebeská Matka vrátí zdraví mé matce pozemské. Když jsem přišla domů, bylo mé matce už lépe a po třech dnech už mohla opět konat své obvyklé domácí práce.

Slíbila jsem Přesvaté Panně, že vyplní-li mi, oč jsem ji prosila, budu chodit devět dní po sobě na Cova da Iria v doprovodu svých sester, budeme se modlit růženec a od cesty až nahoru k dubu půjdeme vždy po kolenou. Poslední den jsme sem měly dovést devět chudých dětí a na závěr jsme je měly pohostit. Chodily jsme tedy splnit můj slib, doprovázeny i mou matkou, která přitom říkala: „Cože? Naše Paní mě uzdravila a mně se zdá, že dosud nevěřím! Nevím, co tohle má znamenat!“

Dobrý Bůh mi dal tuto útěchu, ale opět zaklepal na moje dveře a uložil mi další oběť, která také nebyla nejmenší. Můj otec byl člověk zdravý a robustní; říkával, že nikdy nepocítil, co je to bolest hlavy.

Ráda bych řekla všem ženám, které jsou v pokušení udělat tuto chybu, kterou jsem udělala já, že mezi nimi a knězem je hluboká propast, která se nikdy nevyplní. Ta propast se nazývá „posvěcené ruce“. Nikdo si nedovede představit, co znamenají tato jednoduchá slova. Abyste jim porozuměli, museli byste to prožít.

Před pár dny jsem se s ním ocitla u stolu. Měl pohár a v něm trochu vína. Vypil je – s tímž gestem, jako to kdysi dělal při mši, když byl celou myslí zaměřen na tu nejslavnější chvíli. Včera mi zase říkal, že se mu v noci zdálo o rozptýleném stádu ovcí... jedná ovce zde a druhá tam... Potom dodal: „Ano, chybí jim pastýř...“

Drahé ženy a děvčata, které čtete tyto mé řádky, můžete být přesvědčeny, že on patří Bohu více než kdykoliv předtím. Teď už mu nejsem ničím víc než připomínkou jeho hřichu. Drahé ženy a děvčata, nechte kněze na pokoji! Oni patří Bohu! My nemůžeme vyhlásit Bohu válku, dříve nebo později bude On vítězem.

*Podepsána Benvenuta Matteuci
(Převzato z Fermentum 4/2014)*

A přece v necelých čtyřiašedesáti hodinách ho oboustranný zápal plic odvedl na věčnost! Má bolest byla tak velká, že jsem myslela, že z toho umřu. Otec byl jediný, kdo mi nepřestal projevovat náklonnost a v diskusích, které se v mé rodině proti mně zvedaly, mě on jediný bránil.

(Pokračování)

*Z knihy František Press:
Děvečky Boží.*

*Mariánské nakladatelství, Brno 1992
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ Tehdejší portugalská vláda byla silně protináboženská a snažila se víru všemožně vymýtit. Došlo k mnoha perzekucím církve, mezi jiným kněží nesměli nosit kleriku a biskupové byli pod policejním dohledem. Díky fatimským zjevením se situace úplně změnila.

Suma o darech svatého Josefa (73)

TŘETÍ ČÁST

Kapitola XVI:

Dar zbývajících jednotlivých blahoslavenství (První část)

Dvoji dokazuje, že v Josefovi bylo vynikajícím způsobem blahoslavenství pláče. Prvním je radost, kterou se těšil z Kristovy přítomnosti nad všechny radosti světa. Proto se obával její ztráty, takže převelmi plakal a byl zarmoucený. Jako totiž intenzita radosti odpovídá přítomnosti její příčiny, tak je třeba rozumně mít za to, že intenzita smutku odpovídá vzdálenosti příčiny radosti, a to zvláště, je-li tato radost formou a dokonáním všech ostatních radostí.

Druhým je Josefova dokonalost. Dokonalost totiž stále více a více nutí člověka zvolat: „Běda mně, můj pobyt v cizině se dlouží!“⁽¹⁾ A apoštol Pavel, vynikající vyšším stupněm dokonalosti, si povzděchl z hloubi svého srdce a řekl: „Já nešťastný člověk! Kdo mě vysvobodí od této propadlého této smrti?“⁽²⁾

Josefův hlad a žízeň po spravedlnosti dokazujeme takto: Hlad a žízeň se zvyšují kvůli přítomnosti žádoucích pokrmů a nápojů, kvůli dlouhému půstu a kvůli živosti přirozenosti, a kde je toto trojí přítomno zároveň, je to důkazem nejvyššího hladu a nejvyšší žízně. Ale pravou spravedlností je Kristus, o němž se zpívá v žalmu: „Jsi spravedlivý, Hospodine.“⁽³⁾ Pravým nápojem byl tedy samotný Kristus, který byl spolu s Josefem. Po dlouhou dobu svět hladověl postem a mysl svatého Josefa byla optimálně disponována. A tak on mezi všemi starozákonnými otci nejvíce hladověl a žíznil po spravedlnosti.

O tom, že Josef vynikal v blahoslavenství milosrdenství, nás nejprve přesvědčují uvažování o trojím poměru čili srovnání. Prvním je poměr ke Kristu, s nímž se svatý Josef srovnával jako otec se synem. Druhým je poměr k svatě Panně, s níž se srovnával jako muž s manželkou. Třetím je poměr k synagóze a k církvi, mezi nimiž stojí Josef jako konec synagógy a počátek církve. Tak má být tedy rozumně hodnocena vznešenost blahoslavenství milosrdenství, jaký je jeho poměr k pů-

vodci, Královně a stavu milosrdenství.⁽⁴⁾ Avšak tento poměr byl u sv. Josefa nejvýš vynikající. Proto nelze ani v nejmenším pochybovat, že vynikal v blahoslavenství milosrdenství.

Totéž se dokazuje z účinku milosrdenství. Sv. Ambrož praví: „Milosrdenství

spočívá v tom, že nikoho neponecháváme v bídě a nikoho nečiníme bídým.“ A sv. Bernard říká: „Milosrdenství nespočívá pouze v almužnách, ale také v napravování každého hříchu.“ Chápej to nejprve u sebe samého a pak u bližního podle podmínek vlastního stavu. A to činil Josef v cizině, když svými nesčetnými pracemi živil Syna Božího, který měl všechny očistit od bídy, napravit neřesti a obnovit svět.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Joseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Ž 120,5.

⁽²⁾ Řím 7,24.

⁽³⁾ Ž 119,137.

⁽⁴⁾ Původcem milosrdenství je Kristus, Královnou milosrdenství je Maria a stavem milosrdenství je církev. [pozn. překl.]

Římskokatolická farnost Sázava Vás zve na
SVATOPROKOPSKOU POUŤ NA SÁZAVĚ:

SLAVNOST SV. PROKOPA

Vigilie – pondělí 3. července 2017: 18.00 hod.

mše svatá, celebruje P. Radim Cigánek

- 19.00 hod. pobožnost ke sv. Prokopovi

- 19.30–21.00 hod. adorace.

Den slavnosti – úterý 4. července 2017:

8.30 hod. poutní mše svatá farnosti Kolín

- 10.30 hod. poutní mše svatá, celebruje

Mons. ThLic. Ing. Zdenek Wasserbauer, Th.D.,

generální vikář pražské arcidiecéze.

VELKÁ SVATOPROKOPSKÁ POUŤ

Vigilie – sobota 8. července 2017:

20.00–22.00 hod. adorace.

Velká svatopropokská pouť – neděle 9. červen-

ce 2017: 10.30 hod. slavnostní mše svatá ve

staroslověnštině, celebruje Mons. František

Radkovský, emeritní biskup plzeňský.

Kontakt: www.svprokop-sazava.cz • e-mail:

farnost@svprokop-sazava.cz • P. Radim Cigánek,

tel. 776 229 671, radim.ciganek@centrum.cz.

ŠVÁBENICE U VÝŠKOVA

**Každou sobotu a neděli od 30. července 2017
do 5. listopadu 2017 jsou otevřeny výstavy:**

VLASTIVĚDNÉ MUZEUM – výstavní síň

„Putování zemí Bible – Izraelem“ – návštěvníci zhlédnou 2000 barevných i černobílých dokumentů krás a památek v zemi, o které se po celém světě nejvíce ví a hovoří.

MUZEJNÍ GALERIE BETLÉMŮ

Výstava 1450 betlémů vyrobených ze všech dostupných materiálů.

KOSTELNÍ MUZEUM

Stálá expozice umění z 18. a 19. století z pozůstalosti našeho kostela, fary a městečka.

Otevřeno je od 13 do 17 hodin. Vstupné dobrovolné – jste srdečně zváni!

Pro velký zájem přidáváme
**POUŤ LURDY – FATIMA ve dnech
12. – 21. 10. 2017**

Podrobnosti: tel. 568 821 115,

www.ckvoma.cz.

Pondělí 26. 6. 2017

6:05 Klapka s návraty (109. díl) **7:00** Kalvárie Nitrianské Pravno **7:35** Zpívá celá dědina: Dubňany **9:00** Missio magazin: Červen 2017 **10:10** Život se nemá promarnit **11:10** V pohorách po horách (21. díl): Dívčí hrady – Pálava očima Jiřího Kráčalíka **11:20** BET LECHEM – vnitřní domov (46. díl): Jaromír Kubů – kastelán hradu Karlštejn **11:40** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria **13:20** Legendární sestava Poutníků na Mohelnickém dostavníku 2015 (3. díl) **13:50** Noční univerzita: P. Radomír Metoděj Hofman OT – Německý řád **15:05** Putování modrou planetou: Austrálie **16:00** V souvislostech (191. díl) **16:20** Ars Vaticana (27. díl) **16:30** K Teen přes pervitin **16:45** O kom, o čem: O Kostelcích aneb Kosteláci, Kostelčané, Kosteletčáci a jejich setkávání **17:10** Skryté poklady: Roman **17:45** Vezmi a čti: Červen 2017 **18:05** Víra do kapsy [P] **18:25** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **18:30** Spadli z jahody – Brouci Julia a Chmuľo: Jahodová párty **18:40** 3P 2017: Kristem Propojení, Proměnění a Povolání **19:00** Vatican magazine (916. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:30** Můj chrám: Jaroslava Valová, podnikatelka, a kostel Nejsvětější Trojice v Čimelicích [L] **20:00** Jmenují se David Bibby [P] **20:35** Terra Santa news: 21. 6. 2017 **20:55** ARTBITR – Kulturní magazin (33. díl): S profesorem Ludvíkem Armbrusterem a filmem Mlčení **21:05** Silva Gabreta: Jak se rodí šumavský horský les [P] **21:45** Noční univerzita: PhDr. Tomáš Sedláček – Ekonomie dobra a zla **23:20** Vatican magazine (916. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:55** Kulatý stůl: Křesťanství v 90 minutách **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 27. 6. 2017

6:05 Ondřej Havelka a jeho Melody Makers v GONGU **7:00** Ars Vaticana (27. díl) **7:10** V pohorách po horách (21. díl): Dívčí hrady – Pálava očima Jiřího Kráčalíka **7:25** Pod lampou **9:30** Muzikanti, hrajte **10:05** Noční univerzita: PhDr. Tomáš Sedláček – Ekonomie dobra a zla **11:40** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **11:45** Spadli z jahody – Brouci Julia a Chmuľo: Jahodová párty **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum: Záznam homilie P. Petra Šustáčka [P] **12:15** Vatican magazine (916. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **12:50** Exit 316 (1. díl): Jiná dimenze **13:15** Víra do kapsy **13:40** V souvislostech (191. díl) **14:00** Slovanský Velehrad **14:25** Kulatý stůl: Křesťanství v 90 minutách **16:00** BET LECHEM – vnitřní domov (46. díl): Jaromír Kubů – kastelán hradu Karlštejn **16:20** Cvrlikání (53. díl): David Stypka & Bandjecz **17:30** Můj Bůh a Walter: Více světa než stínu **18:00** Cirkus Noeland (11. díl): Roberto, Kekulín a jarní úklid **18:30** Mašinky (2. díl): O neposlušném kolejnici **18:40** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **18:45** Animované biblické příběhy: Ježíš žije! **19:15** Děti Haiti **19:30** Zpravodajské Noeviny (877. díl): 27. 6. 2017 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Řeckokatolický magazin (116. díl) [P] **21:20** Guyanská Diana **21:45** Zpravodajské Noeviny (877. díl): 27. 6. 2017 **22:15** Post Scriptum: Záznam homilie P. Petra Šustáčka **22:25** U VÁS aneb Festivalové kukátko (17. díl) **23:30** Terra Santa news: 21. 6. 2017 **0:00** Cestujeme regionem Záhorie **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 28. 6. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (877. díl): 27. 6. 2017 **6:25** Noční univerzita: P. Radomír Metoděj Hofman OT – Německý řád **7:40** Vatican magazine (916. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **8:10** Po volání: Se sestrami Congregatio Jesu ve Štětkni **9:15** Chléb náš vezdejší **9:25** Ars Vaticana (27. díl) **9:40** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:55** V pohorách po horách (35. díl): Anenský vrch – Orlické hory **11:05** Silva Gabreta: Jak se rodí šumavský horský les **11:40** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **11:45** Mašinky (1. díl): O neposedné kolejnici **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Jmenují se David Bibby **13:20** ARTBITR – Kulturní magazin (33. díl): S profesorem Ludvíkem Armbrusterem a filmem Mlčení **13:40** Hlubinami

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

vesmíru s Mgr. Lenkou Soumarovou: Pozorování pro veřejnost **14:25** Víra do kapsy **14:40** Hrdinové víry (10. díl): Křesťanský politik Jaroslav Cuhra **15:55** Konzistoř z Říma s jmenováním nových kardinálů [L] **17:05** Vezmi a čti: Červen 2017 **17:20** Můj chrám: Jaroslava Valová, podnikatelka, a kostel Nejsvětější Trojice v Čimelicích **17:40** Exit 316 (1. díl): Jiná dimenze **18:00** Zpravodajské Noeviny (877. díl): 27. 6. 2017 **18:30** Mašinky (2. díl): O neposlušném semaforu **18:40** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **18:45** O starých Starých Hamrech **19:30** Terra Santa news: 28. 6. 2017 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik – slovinský umělec, teolog a jezuita **21:35** Noční univerzita: Mons. Václav Malý – Křesťané ve světě **23:05** Kříž a půlměsíc **23:30** Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria **0:05** Generální audience Svatého otce **0:40** Století Andělky **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 29. 6. 2017

6:05 Putování modrou planetou: Austrálie **6:50** Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik – slovinský umělec, teolog a jezuita **7:15** K Teen přes pervitin **7:25** Terra Santa news: 28. 6. 2017 **7:50** Outdoor Films s Martinou Prášilovou a Tomášem Malinou (51. díl): Windsurfing je (pro nás) životní styl **9:30** Mše svatá ze Slavnosti sv. Petra a Pavla z baziliky sv. Petra v Římě [L] **11:25** Poselství svatých: Svatý Petr **11:40** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **11:45** Mašinky (2. díl): O neposlušném semaforu **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum: Záznam homilie P. Jacka Domaňáka [P] **12:50** Ondřej Havelka a jeho Melody Makers v GONGU **13:15** Řeckokatolický magazin (116. díl) **13:35** Generální audience Svatého otce **14:15** Můj chrám: Jaroslava Valová, podnikatelka, a kostel Nejsvětější Trojice v Čimelicích **14:30** Setkání **14:50** Cirkus Noeland (11. díl): Roberto, Kekulín a jarní úklid **15:25** Muzikanti, hrajte **16:00** Zpravodajské Noeviny (877. díl): 27. 6. 2017 **16:20** V pohorách po horách (21. díl): Dívčí hrady – Pálava očima Jiřího Kráčalíka **16:30** Velehradská zastavení, díl 2. – Cyrilometodějská tradice v Olomouci **16:45** Vatican magazine (916. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **17:20** Ars Vaticana (28. díl) **17:30** Slovanský Velehrad **18:00** Animované biblické příběhy: Ježíš žije! **18:30** Mašinky (3. díl): Jak se kluci učili psát **18:40** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **18:45** Poselství svatých: Svatý Petr **19:00** Večeře u Slováka: 13. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (878. díl): 29. 6. 2017 [P] **20:00** Stíny barbarské noci **20:40** Velehrad v době nesvobody **21:05** Putování po evropských kláštřích: Trapisti – Diepenveen – Návrat ke kořenům [P] **21:35** Zpravodajské Noeviny (878. díl): 29. 6. 2017 **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Můj Bůh a Walter: Svátosti **0:20** Soňa **0:35** Exit 316 (1. díl): Jiná dimenze **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 30. 6. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (878. díl): 29. 6. 2017 **6:25** Můj chrám: Jaroslava Valová, podnikatelka, a kostel Nejsvětější Trojice v Čimelicích **6:45** Hrdinové víry (2. díl): P. Antonín Šuránek **7:50** Jazovský skřítek a jeho Pekáč **8:10** Víra do kapsy **8:30** Noční univerzita: Mons. Václav Malý – Křesťané ve světě **10:00** ARTBITR – Kulturní magazin (33. díl): S profesorem Ludvíkem Armbrusterem a filmem Mlčení **10:15** Jmenují se David Bibby **10:45** Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria **11:10** Bůh v Tibetu **11:40** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **11:45** Mašinky (3. díl): Jak se kluci učili

psát **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ars Vaticana (28. díl) **13:00** Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik – slovinský umělec, teolog a jezuita **13:25** Legendární sestava Poutníků na Mohelnickém dostavníku 2015 (3. díl) **13:50** Bez tebe to nejde **14:55** Mwebare kwija – Klinika v buši **15:10** Putování modrou planetou: Austrálie **16:00** Zpravodajské Noeviny (878. díl): 29. 6. 2017 **16:20** Silva Gabreta: Jak se rodí šumavský horský les **16:50** Buon giorno s Františkem **18:00** Vezmi a čti: Červen 2017 **18:15** Radost – Sestra Lucia **18:30** Mašinky (4. díl): O červeném motoráku **18:40** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **18:50** Můj Bůh a Walter: Svátosti **19:05** Putování po evropských kláštřích: Trapisti – Diepenveen – Návrat ke kořenům **19:35** Kurzy Alfa **20:00** Noemova pošta: Červen [L] **21:45** ARTBITR – Kulturní magazin (33. díl): S profesorem Ludvíkem Armbrusterem a filmem Mlčení **22:00** Večeře u Slováka: 13. neděle v mezidobí **22:25** Slovanský Velehrad **22:50** V pohorách po horách (21. díl): Dívčí hrady – Pálava očima Jiřího Kráčalíka **23:00** Dům ze skla? (15. díl) **0:05** Osvěny Festivalu dobrých zpráv 2016 **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 1. 7. 2017

6:05 Léta letí k andělům (72. díl): Marko Ivan Rupnik – slovinský umělec, teolog a jezuita **6:25** Můj chrám: Jaroslava Valová, podnikatelka, a kostel Nejsvětější Trojice v Čimelicích **6:40** Silva Gabreta: Jak se rodí šumavský horský les **7:15** Buon giorno s Františkem **8:20** O létajícím faráři **8:30** Můj Bůh a Walter: Svátosti **8:50** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **8:55** Cirkus Noeland (11. díl): Roberto, Kekulín a jarní úklid **9:25** Animované biblické příběhy: Ježíš žije! **10:00** Mše svatá ze Setkání dětí s otcem biskupem v areálu Kamenité pod Prašivou [L] **11:35** Exit 316 (1. díl): Jiná dimenze **12:00** Angelus Domini [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny (878. díl): 29. 6. 2017 **12:30** Večeře u Slováka: 13. neděle v mezidobí **13:00** Terra Santa news: 28. 6. 2017 **13:30** Setkání dětí s otcem biskupem: Prašivá 2017 [L] **14:35** Noemova Archa **15:25** Vatican magazine (916. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **16:00** Pod lampou **18:05** Duchovní malby (4. díl): Zjevení Páně **18:25** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **18:30** Mašinky (4. díl): O červeném motoráku **18:40** Muzikanti, hrajte **19:10** Řeckokatolický magazin (116. díl) **19:30** V souvislostech (192. díl) [P] **20:00** Hlubinami vesmíru s Mgr. Lenkou Soumarovou a Denisem Müllerem: Astronomické olympiády [P] **20:45** V pohorách po horách (29. díl): Čertův mlyn a Kněhyně – Beskydy **20:55** Cesta k církvi – Život a osud otec Alexandra Meně **22:05** Legendární sestava Poutníků na Mohelnickém dostavníku 2015 (3. díl) **22:30** Služebnice Boží Matka Vojtěcha **22:46** Stavitelé měst **23:00** Stíny barbarské noci **23:50** Noční univerzita: P. Radomír Metoděj Hofman OT – Německý řád **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 2. 7. 2017

6:15 Putování modrou planetou: Austrálie **7:00** Klapka s ... (97. díl): Ing. Luborem Patschem **8:05** Stíny barbarské noci **8:45** Silva Gabreta: Jak se rodí šumavský horský les **9:20** Ars Vaticana (28. díl) **9:30** Večeře u Slováka: 13. neděle v mezidobí **10:30** Mše svatá [L] **11:45** ARTBITR – Kulturní magazin (33. díl): S profesorem Ludvíkem Armbrusterem a filmem Mlčení **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (192. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **13:25** Hlubinami vesmíru s Mgr. Lenkou Soumarovou a Denisem Müllerem: Astronomické olympiády **14:10** Muzikanti, hrajte **14:40** Neoblovní kardinál **15:35** Mosambik – Bom Padre **16:10** Noční univerzita: Mons. Václav Malý – Křesťané ve světě **17:40** Můj Bůh a Walter: Svátosti **17:55** Sedmihlásky (96. díl): Měl sedláček jednu slépku **18:00** Cirkus Noeland (35. díl): Roberto, Kekulín a svatý František [P] **18:30** Animované biblické příběhy: Král se stal sluhou **19:05** Hovory z Rekovic: Jan Svoboda [P] **19:30** Exit 316 (2. díl): Láska [P] **20:00** Duhové srdce [P] **21:35** V souvislostech (192. díl) **22:00** Buon giorno s Františkem **23:05** Transport **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 26. 6. o 18:35 hod.:

**Animované biblické príbehy
(Odpusť nám naše viny.)**

Dramatické biblické príbehy pre deti. Príbeh spája podobenstvo o odpúšťaní so slovami, ktoré Ježiš adresoval svojim učeníkom. Ježiš predstavuje Božiu lásku ako súcitnú a odpúšťajúcu. Peter, plný hnevu na vyberačov daní, dostane úlohu, aby chytil rybu, v ktorej nájde mincu na zaplatenie daní.

**Utorok 27. 6. o 17:30 hod.: Doma je doma
(Titus Zeman miništrantom)**

Koniec školského roka je tu, prázdniny a blížiacie sa blahorečenie Titusa Zemana sú za dverami... dá sa prežiť leto v duchu nášho nového blahoslaveného? Moderuje Pali Danko.

**Streda 28. 6. o 20:30 hod.: Fundamenty
(Rozmanitosť hriechov)**

V posledných predprázdninových Fundamentoch sa moderátorka Jana Zlatohlávková a jej hostia o. Marek Krošlák a Mária Spi-

šiaková pozrú na rozmanitosť hriechov, spoluprácu na hriechu a rozlišovanie hriechov.

Štvrtok 29. 6. o 09:30 hod.: Svätá omša z Vatikánu

Svätú omšu na sviatok sv. Petra a Pavla z Baziliky sv. Petra celebruje Svätý otec František.

**Piatok 30. 6. o 16:30 hod.: Krížové výpravy (4/4) –
Zlyhanie a úspechy (dokument)**

Francúzsky kráľ Ľudovít IX. viedol dve krížové výpravy, napriek tomu nedokázal Svätú zem udržať.

Sobota 1. 7. od 17:00 hod.: Levočská púť 2017

Priamy prenos otvárajacej svätej omše, svätej liturgie, koncertu skupiny Kysucký prameň a nočného programu z Levočskej hory.

Nedeľa 2. 7. od 08:30 hod.: Levočská púť 2017

Priamy prenos modlitby posvätného ruženca, Dialógov na hore a slávnostnej svätej omše.

TRADIČNÍ MARIÁNSKÁ POUŤ ZA NOVÁ KNĚŽSKÁ A ŘEHOLNÍ POVOLÁNÍ DO MONTICHIARI se koná ve dnech **30. 6. 2017 – 2. 7. 2017**. Cena: 1800 Kč. Duchovní doprovod: P. Jaroslav Stríž. **Kontakt:** rodina Machů, Sehradice, tel. 577 138 029, mobil 737 186 039.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

24. ČERVNA – 1. ČERVENCE 2017

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 25. 6.		PO 26. 6.		ÚT 27. 6.		ST 28. 6.		ČT 29. 6.		PÁ 30. 6.		SO 1. 7.			
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1708	1924	1405	1580	1213	1346	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	786	884	786	884	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1708	1925	1406	1580	1213	1346	1666	1883		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1407	1581	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	813	914	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1710	1926	1407	1581	1217	1351	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	701	791	1155	1284	1170	1300	1403	1577	1407	1582	1412	1587	1669	1886		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1711	1927	1407	1582	1218	1351	1655	1886		
Závěrečná modlitba	701	791	1156	1284	1402	1576	1403	1577	1408	1582	1412	1587	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1264	1402	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1408	1583	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1265	1403	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1408	1583	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	701	791	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1408	1582	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:	SO 24. 6.															
Hymnus	1400	1573	1145	1273	1160	1290	1176	1307	1409	1584	1409	1584	1223	1358	807	907
Antifony	1400	1574	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1404	1578	1410	1585	1224	1358	808	908
Žalmy	1761	1982	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1670	1889	1678	1897	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1400	1574	1149	1277	1164	1294	1180	1310	1404	1578	1410	1585	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	1401	1575	701	791	1164	1294	1180	1310	1404	1579	1411	1585	1412	1587	702	792
Prosby	1401	1575	1149	1277	1165	1294	1180	1310	1405	1579	1411	1586	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	1398	1572	701	791	1165	1295	1402	1576	1405	1580	1408	1582	1412	1587	702	792
Kompletář:	1242	1379	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 25. 6. – 12. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 20,10–13
Ž 69(68),8–10.14+17.33–35
Odp.: 14c (*Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce!*)
2. čt.: Řím 5,12–15
Ev.: Mt 10,26–33

Pondělí 26. 6. – ferie

1. čt.: Gn 12,1–9
Ž 33(32),12–13.18–19.20+22
Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)
Ev.: Mt 7,1–5

Úterý 27. 6. – nezávazná památka sv. Cyrila Alexandrijského

1. čt.: Gn 13,2.5–18
Ž 15(14),2–3ab.3cd–4ab.5
Odp.: 1a (*Hospodine, kdo smí prodlévat v tvém stánku?*)
Ev.: Mt 7,6.12–14

Středa 28. 6. – památka sv. Ireneje

1. čt.: Gn 15,1–12.17–18
Ž 105(104),1–2.3–4.6–7.8–9
Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 7,15–20

večer:

1. čt.: Sk 3,1–10
Ž 19(18),2–3.4–5
Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
2. čt.: Gal 1,11–20
Ev.: Jan 21,15–19

Čtvrtek 29. 6. – slavnost sv. Petra a Pavla

1. čt.: Sk 12,1–11
Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9
Odp.: 5b (*Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.*)
2. čt.: 2 Tim 4,6–8.17–18
Ev.: Mt 16,13–19

Pátek 30. 6. – svátek Výročí posvěcení olomoucké katedrály

(v ostatních diecésích: nez. pam. svatých prvomučedníků římských)

1. čt.: 1 Král 8,22–23.27–30
Ž 84(83),3.4.5+10.11
Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupů!*)
Ev.: Mt 16,13–19
(nebo jiná čtení z Lekcionáře V)

mimo olomouckou arcidiecézi:

1. čt.: Gn 17,1.5.9–10.15–22
Ž 128(127),1–2.3.4–5
Odp.: 4 (*Hle, tak bývá požehnan muž, který se bojí Hospodina.*)
Ev.: Mt 8,1–4

Sobota 1. 7. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Gn 18,1–15
Lk 1,46–48a.48b–49.50+53.54–55
Odp.: 54b (*Pán pamatoval na své milosrdenství.*)
Ev.: Mt 8,5–17

BIBLICKÁ KNIHOVNIČKA PRO NEJMENŠÍ DĚTI

Dětem od 3 let mohou dárci začít zakládat roztomilou knihovničku dílek s biblickou tematikou. Autoři *Klaus-Uwe Nommensen*, *Susanne Brandt*, *Bettina Hermann*, *Sybille Wittmann*, *Martina Gro*, *Esther Hebert* a *Gesa Rensmann* zvolili stěžejní okamžiky Nového zákona a podali je v jednoduchých textech o Stvoření světa, o Noemově arše, o sv. Josefovi, o Panně Marii atd. Přeložil *Štěpán Sirovátka*, redigoval *Jindřich Sirovátka*. Výtvarný doprovod tvoří inspirativní obrázky *Petry Lefin* a *Gertraud Funke*. Jednotlivé svazečky formátu 120x120 mm na křídovém papíru o 24 stranách po 45 Kč jsou velmi příhodným dárkem i důležitým prvním věroučným podnětem víry.

JOSEF, TESAŘ Z NAZARETA
Klaus-Uwe Nommensen • *Ilustrace Petra Lefin*

NOEMOVA ARCHA
Vypráví Susanne Brandt a Klaus-Uwe Nommensen • *Ilustrace Petra Lefin*

JAK VZNIKLY NEBE A ZEMĚ
Susanne Brandt a Klaus-Uwe Nommensen
• *Ilustrace Petra Lefin*

LETNICE
Vypráví Esther Hebert a Gesa Rensmann
• *Ilustrace Gertraud Funke*

PŘÍBĚH MARIE
Bettina Hermann a Sybille Wittmann
• *Ilustrace Petra Lefin*

ZTRACENÝ SYN
Vypráví Susanne Brandt a Klaus-Uwe Nommensen • *Ilustrace Petra Lefin*

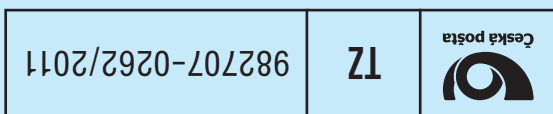
POVOLÁNÍ UČEDNÍKŮ
Vypráví Martina Groß • *Ilustrace Petra Lefin*

Pavel Nebojsa - Doron
Brož., 120x120 mm, křídový papír, 24 stran, 45 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1